Cristi Mirea
Hăituiți

O labă puternică şi îmblănită îşi înfipse ghearele în noroiul moale al pădurii. Blana albă era presărată cu ţurţuri de pământ uscat.

Pădurea era neagră iar aerul era foarte umed. O cucuvea urla în depărtare. Aburi se desprindeau de pe suprafaţa frunzelor în putrefacţie. La vale, în depărtare, se auzeau şoapte. Pădurea era atât de deasă încât nu se puteau desluşi siluetele celor care şopteau.

Urechea animalului se ascuţi. Blana albă de pe vârful urechii strălucea în lumina ireală a lunii care scălda pădurea fără frunze.

Paşii se apropiau şi erau acompaniaţi de râsete. Ochii animalului ţintuiră siluetele. Buza începu să tremure lăsând să iasă la iveală colţii lungi şi ascuţiţi.

Băiatul şi fata înaintară prin pădure. Băiatul se împiedică de un ciot şi se căzu în frunzele moi care acopereau pământul. Era frig. Aburi îi părăseau gura. Au început să râdă.

-Hai să o facem aici, spuse tânăra.

-Shelly, Shelly. Nu poţi avea puţintică răbdare?

Ea îl privea fericită.

-Johnny, cred că ne-am îndepărtat prea mult de maşină, mi-e frică aici.

-Chiar crezi toate poveştile de groză care le spun bătrânii?

-Are vreo importanţă?

-Shelly, sunt aici cu tine.

Ea îl privi nedumerită. El tot mai stătea tolănit pe frunze. Îi făcu semn cu mâna să se aşeze lângă el.

-Vroiam ca prima dată să fie romantic, spuse ea.

-Pădurea nu e destul de romantică?

-Dar e frig. Mai bine stăteam în maşină.

Se mai auzi odată cântecul cucuvelei. Ea tresări. El o strânse în braţe şi începu să-i sărute gâtul. Ochii ei cercetau speriaţi întunericul. Aburii care părăseau frunzele o înspăimântau datorită culorii luminoase care o aveau în lumina lunii.

-Relaxează-te...

Stătea ţeapănă şi privea în jur. Auzi un horcăit.

-Johnny!

-Ce-i?

-Cred că nu suntem singuri.

-Poate-i Fred, şi el vroia să iasă cu Mary.

-Cred că-i un urs.

-Fii serioasă. Am venit să facem dragoste sau să descoperim animalele sălbatice care ne locuiesc pădurile?

-Johnny, vorbesc serios. E ceva aici.

-Dacă nu vrei să o facem atunci spune-mi în faţă şi nu veni cu scuze de acest gen.

Nu departe de ei se auzi un foşnet după un tufiş, de parcă se rupse o ramură uscată. Johnny se sperie.

-Mai bine mergem înapoi la maşină, şoptii Shelly speriată.

-O fi un iepure. Începu să o sărute pe gât încercând să-i deschidă jacheta. Se aşeză peste ea.

Labele îmblănite o luară la vale. Au mai apărut câteva perechi de labe îmblănite.

Mâncau pământul. Săreau peste tufişe şi se apropiau tot mai mult. Shelly încremeni când auzi paşii. Horcăitul era tot mai puternic. Îl împinse pe Johnny de pe ea. În lumina puternică a lunii o siluetă animală mare apăru din nimic şi se năpusti asupra lor. Shely amuți. Se făcu albă ca varul. Pupilele i se dilatară. Începu să urle. Johnny speriat îşi întoarse capul şi se trezi cu nişte colți în gâtlej încercând să-l sfâşie. Alte creaturi au apărut şi au început să devoreze carnea caldă. Shely şocată se ridică în picioare şi o luă la goană printre trunchiurile umede ale copacilor. Două creaturi au rămas la Johnny muşcând din el. Alți trei s-au luat după Shelly. În fuga disperată, îşi mai întoarse privirea şi observă că se apropiau tot mai mult.

Colții ascuțiți şi albi străluceau în noapte. Săreau în contratimp fiind poziționați pentru atac. Se despărțiră, doi luând-o lateral iar celălalt rămase în urma ei. Se împiedică şi începu să se rostogolească la vale lovindu-se de crengi şi pietre. Distanța dintre ei era tot mai mică. Ea urla. Părul lung îi flutura în aerul rece al nopții. Observă maşina parcată pe drumul forestier. Se apropiau. Balele lipicioase se dezlipeau de gurile înfometate. Ochii erau reci şi negri. Ajunse la maşină. Deschise uşa. Simți ceva ce i se încleşta de braț. Era unul dintre ei. Urla. Sângele cald cobora din rană dar nu o slăbea. Ea încerca să dea cu cealaltă mână în el. Era mare şi urât. Blana sură. O durea. Era gata să leşine. Îi era frică. Animalul era prea puternic. Era convinsă că şi ceilalți aveau să vină. Nu o slăbea. Deodată se desprinse cu o bucată de carne şi căzu la pământ. Ea se aruncă repede în maşină şi încuie toate uşile. Plângea în hohote. Nici nu ştia ce să facă. Căuta cheile care erau în contact. Nişte colți s-au lipit de parbriz. Animalele urlau. Ea țipa. Îşi astupă urechea. Plângea. Nu-şi mai simțea brațul drept care observă că nici nu-l mai avea. A dispărut. Doar o bucată de carne care atârna. Se îngrozi. Cu mâna stângă porni maşina. Plecă în viteză. În oglinda retrovizoare observă haita cum o urmărea. Ajunse pe şoseaua betonată de la intrarea în localitate. Scăpase.

Dimineața era încețosată. Cerul era deja acoperit de nori subțiri. Aerul puternic de munte înțepa. Vreo cinci maşini ale poliției erau parcate la intrarea în pădure. Şeriful Johnson părăsi maşina caldă şi se apropie de locotenentul Wayne. Acesta supraveghea subalternii care mişunau prin pădure cu câini dresați.

-'Neața, şerif Johnson!

-Bill, îi răspunse şeriful făcând un semn cu capul drept salut.

-Am făcut aşa cum mi-ați cerut.

-E al dracu de frig, spuse şeriful.

-E octombrie d-le, se apropie încet iarna.

-Suntem în plină toamnă ce dracu'?

-Iarna se grăbeşte.

-Ați găsit ceva?

-Încă nu. Câinii tot mai caută.

-Sper să fi visat. Nu am nevoie de scandal prin ziare.

-În ce stare a ajuns la spital este posibil să-şi fi închipuit totul. Ținând cont de cât sânge a pierdut şi de starea de şoc în care se afla, totul este posibil.

-Cum îi merge?

-Tocmai am vorbit cu Marge şi spune că starea ei s-a stabilizat dar încă e inconştientă. A pierdut mult sânge.

-Ce părere ai, cine ar putea să-i facă una ca asta?

-Un urs?

-Tot ce-i posibil, numai că ea a spus că erau câini.

-Era speriată, era noapte.

-Important e să găsim odată ceea ce căutăm.

-Credeți că e mort?

-Ținând cont de halul în care e Shely nu mai exclud această posibilitate.

-Şerif, doriți o cafea?

-Sper că Marge a împachetat şi nişte gogoşi.

-Bineînțeles.

Cizmele de piele luceau în iarba umedă a pădurii. Erau prospăt lustruiți. Harry Johnson era mândru de echipamentul său. Uniforma kaki era prospăt spălată şi călcată. Pălaria cu ciucurei în formă de ghindă îi acoprea începutul de chelie. Nu avea mai mult de 45 de ani dar arăta a 35. Aici sus viața era mai liniştită. Până ce locotonentul Wayne reveni cu cafeaua şi gogoşii, Johnson şi-a desprins steaua de şerif şi o lustrui. Era mândru de tot ce ținea de echipamentul său. Primi micul snack de la Wayne şi privi pădurea cum era cutreierată de polițişti care cu greu țineau în lesă câinii înnebuniți, care miroseau fiecare creangă, fiecare văgăună. Lătrăturile lor acopereau înjurăturile celorlalți polițişti care urau acestă muncă.

Se auzi un țipăt.

-Aici! Şerif! Aici!

Johnson țâşni de lângă maşină şi se strecură printre copaci în viteză spre vârful dealului din pădure unde un ajutor de şerif îi făcea semn cu mâna. Iarba udă de la roua dimineții se lipea de cizme. Ajunse sus. Îşi aranjă pălăria şi îşi croi drum printre polițiştii care înconjurau ceva. Câinii lătrau înnebuniți. Când îl dădu şi pe ultimul la o parte fu pălit de mirosul groaznic de carne intrată în putrefacție. Îşi acoperi nasul şi gura cu palma. Era un cadavru, sau ce a ma irămas din el. Din victimă rămase doar bustul ciopârțit de muşcături. Capul era măncat pe jumătate. Nu se putea identifica victima. După figură era un bărbat.

-Doamne, ce pute! Luați un sac de plastic şi băgați-l. Fiecare bucată din corp pe care o mai găsiți în jur să o luați.

-Înțeles d-le.

Din spatele mulțimii se mai auzi un țipăt.

-Şerif Johnson. Veniți repede, am găsit ceva!

Tot grupul se îndrepta spre noua descoperire.

-Frank, ce ai găsit?

-Cred că e Johnny Partrow.

-Nu se poate, tocmai l-am găsit mai la vale.

-Veniți să vedeți.

Şeriful se apropie de un morman de haine sfâşiate. Cu cizma împinse corpul la o parte încât să se întoarca cu fața în sus. Era Johnny. Gâtul era sfâşiat. Îi lipseau mâinile, iar piciorul drept era dispărut de la genunchi în jos.

-La naiba!

-Ce ne facem, şerif Johnson?

-Dacă ăsta-i Johnny atunci cine-i celălat?

Corpul lui Johnny era tras într-un sac de plastic în jos. Între timp veni o maşină a

salvării care preluă cadavrele.

-Trebuie să anunțăm presa.

-Ce vrei Wayne? să vină toată țara şi să fotografieze micul nostru sat cu citatul „În acestă zonă turistică au murit doi oameni sfâşiați de animale sălbatice”. Îți dai seama ce reclamă bună ne facem?! Crezi că vor mai veni turişti?

-Bine, bine dar nu putem să ascundem totul. Avem un martor ocular care precis nu va tace.

-Nici nu se ştie dacă Shelly va scăpa. Mai aşteptăm.

-Ce o să-i spunem familiei lui Johnny? Dacă ne întreabă cine l-a ucis, ce-i spunem?

-Trebuie că facem un anunț că plătim 1000 de dolari celui care prinde ursul şi ni-l aduce mort.

-Şi dacă nu e urs?

-Chiar crezi ce spune Shelly? Chiar tu mi-ai spus că era în stare de şoc.

Maşinile de poliție părăsiră pădurea şi dispărură după casele din sat. Piciorul câinelui uriaş alb se ivi pe o stâncă. Era mare şi fioros. Privea spre sat. Limba lungă îi atârna afară printre colții ascuțiți. În spatele lui mai apărură încă patru. Unul era sur, altul negru. Ceilalți doi erau roşcați. Ochii lipsiți de expresie priveau satul care începea la poalele dealului.

La morgă, medicul legist Mason Short îşi puse mănuşile sterile şi se pregătea să inspecteze cadavrele care stăteau acoperite cu folii din plastic. Îşi îmbrăcă hainele de protecție. Descoperi primul cadavru. Era cel neidentificat. Cu o foarfecă desprinse hainele. Într-un buzunar simți ceva tare. Desfăcu încet fermoarul. Pe fața lui se formară perluțe de transpirație. Doamne, arăta groaznic. Nu se mai putea numi om. Era un monstru. Nu credea că va avea de-a face cu aşa ceva în acestă zonă. Cu penseta scoase o cartelă de plastic. Încremeni. Era o legitimație FBI şi aparținea Agentului Special Bill Cawfield. Mâna lui Mason Short începu să tremure. Privi fotografia de pe legitimație. Nu avea mai mult de 30 de ani. Apropie fotografia de capul cadavrului încercând să facă o identificare. I se făcu greață. Nu putu să privească fotografia.

Disperat formă un număr de telefon. Sună.

-Marge, dă mi-l pe şerif Johnson. E o urgență.

2

Tubul de vopsea de păr tocmai folosit stătea pe chiuveta din baie. Mâinile protejate prin manuşi de plastic masau crema neagră în părul umed. Jodie Goodlike se privi în oglindă şi cercetă dacă vopseaua cuprinse toată suprafața părului. Avea 31 de ani tocmai împliniți cu două zile înainte. În surdină se auzea radioul. Începu o melodie country interpretată de Garth Brooks. Cum ea era mare fan Garth Brooks se năpusti asupra

aparatului de radio din baie şi cu dosul pălmii dădu mai tare volumul la aparat. Sunetele de chitară se amestecau cu vocea lui deoseită. L-a întâlnit personal după un concert. Încă mai păstra cu multă mândrie tricoul cu autograful lui original. Începu să se fâțâie in fața oglinzii masând-şi părul. Formă un coc pe care cu baghetă subțire de plastic îl fixă în vârful capului. Se eliberă de mănuşile incomode şi le aruncă la gunoi. Dansa prin casă pe melodie. Trebuia să stea 25 de minute înainte de a clăti părul şi a obține culoarea dorită. Trebuia cumva să-şi mascheze cele câteva fire de păr alb.

Telefonul țârâi de câteva ori până ce ea îl auzi. Repede ridică receptorul.

-Agent Special Jodie Goodlike, vă aşteptăm la centru în jumătate de oră.

-Am înțeles.

Aruncă nervoasă telefonul în furcă. Acum i-a venit şi lui Charles Travis, directorul ei direct, să o cheme. Chiar acum când ea îşi vopsea părul. Trecură doar 15 minute de cînd aplică crema şi deja trebuia să se clătească. Spera ca totuşi să se fi prins ceva. Îşi spălă repede părul. Îşi puse un costumaş la întâmplare din dulap. Cu foenul îşi uscă repede păru drept şi lung până la urechi. Se prinse totuşi puțin din vopsea, constată ea privind în oglindă. Negrul părului lucea în violet dacă o atingea vreo rază de lumină. Era mulțumită.

Îşi luă insigna de agent FBI pe care şi-o infipse în piept şi porni maşină. Oare ce vroia şefu la ora 19,30?

Centrul FBI din Washigton DC era uriaş. Te pierdeai cu uşurință dacă nu te descurcai. Charles Travis era doar superiorul ei nu şi directorul întregului FBI. În biroul lui mai erau doi bărbați. Unul dintre ei era Adrian Utah directorul de secție, iar celălat era George Flower directorul adjunct.

-Charly, de ce vrei să o trimiți pe agent Goodlike? Nu e unul dintre cei mai buni agenți ai noştri.

-Nu e cea mai bună dar nici cea mai rea. Cred că nu e un caz care necesită agenți de elită. Charly observă că cei doi nu erau de acord cu părerea lui.

-Charly, să nu mă înțelegi greşit, sunt sigur că tu cunoşti calitățile lui Goodlike, dar nu e cea mai potrivită. În ultimii 7 ani a stat mai mult la birou, iar toate acțiunile ei de până acum au fost sub supravegherea altor agenți. Nu a lucrat încă singură.

-Se va descurca.

-Nu uita că am pierdut un agent.

Charly observă că George Flower nu vroia să se implice. Lăsa discuția să fie condusă de Adrian Utah.

-Ce căuta Cawfield acolo? Vocea lui George Flower era puțin răguşită. Se apropia de 50 de ani.

-George crede-mă nici eu nu ştiu. Era în concediu, încerca să se scuze Travis.

-Oricum trebuia să ştiți că e acolo.

-Păi am ştiut, dar cum nu avea nici un caz în derulare, nu era obligat să ne raporteze ce făcea în timpul liber.

-Nu mai vreau victime. Charly ascultă vocea lui Flower care nu prezenta nici o emoție. Sper că alegerea ta e bună. Nu vreau să se audă prin ziare nimic.

-Va fi cam greu.

-Încearcă să eviți presa.

-George, a avut loc o crimă, cum vrei să țin secret asta?

-Din ce cauză a murit?

-Știm că a fost rupt în bucăți, medicul legist presupune că de un urs sau oricum un animal sălbatic mare. Utah încerca şi el să fie de folos cu ceva aşa că luă faxul primit în mână şi continuă. Nu cred că acesta este un caz. În acea zonă mişună fiarele prin pădure cum la noi şobolanii prin canalizare.

-Poate l-a atacat Big Foot.

-Charly, termină cu glumele. Vreua rezultate şi cât mai repede cu putință.

-Nu e un caz aşa de dificil, de speța 5, spuse calm Charly, iar pentru un caz de speța 2 cum este prezentul, agent Goodlike este calificată.

-Nu ştiu, poate ar fi mai bine să-l trimitem pe Jacoby.

-Adrian, nu cred că e nevoie să-ți faci atâtea gânduri. Va merge, va sta câteva zile întrebând în jur pentru protocol şi apoi va reveni cu o blană impresionantă de urs în spate şi gata, cazul este încheiat, şi poate fi arhivat. Jacoby este supracalificat pentru acest caz, sau nu te încrezi în puterile ei doar că e o femeie?

-Ştii că nu e aşa.

Jodie Goodlike se grăbea pe coridoarele lungi şi iluminate de neoane. Geamurile lipseau. La ora aceea circulația era foarte redusă față de restul zilei. Pe coridor apăreau ici şi colo câte un agent care făcea ore suplimentare. În mers îşi scoase oglinda portabilă şi îşi verifică machiajul. Îşi mai pudră puțin nasul şi intră în biroul secretarei lui Travis.

-Sunteți deja aşteptată.

Jodie îi mulțumi secretarei şi se postă în fața uşii. Bătu cu degetele în lemnul masiv. Întră. Camera era luminată doar de câte o veioză la fiecare persoană. Trevis stătea la birou iar ceilalți doi pe câte un fotoliu. Unul mai era liber.

-Ah, agent Goodlike. Îți mulțumim că ai venit aşa de repede. Îi cunoaşteți pe d-ul Utah şi d-ul Flower. Fiecare îşi înclinară puțin capul în semn de salut.

-Agent Goodlike, luați vă rog loc, se oferi politicos Utah arătându-i cu mâna fotoliul incă liber. Jodie se apropie şi se aşează. Parcă toate lămpile din birou erau ațintite asupra ei. Nu se simțea deloc bine între atâția oameni *mari*. Prefera să tacă. În fața şefilor aşa se făcea. Dacă erai chemat tăceai şi nu întrebai motivul chemării tale. Trebuia să aştepți.

-Avem o urgență. Agentul special Bill Cawfield a fost găsit mort într-o pădure, tot rupt, precis de către un urs. Vrem ca d-voastră să mergeți la locul cu pricina şi să ne aduceți mai multe informații. Evitați presa. Detaliile le primiți de la secretara mea, spuse Travis mândru de hotărârea sa. În seara asta aveți un avion la ora 22,14.

Jodie realiză că nu mai era nimic de spus aşa că se ridică de pe fotoliu şi se îndreptă spre usă. Îşi aminti ceva.

-Unde trebuie să merg?

-Bine că ați întrebat. Cadavrul a fost găsit la Danokeet, în statul Idaho.

-Idaho?

-Este vreo problemă?

-Nu. Noapte bună.

Închise uşa după ea. De la secretară luă biletul de avion şi celelalte informații. Înainte de a merge acasă pentru a-şi face bagajele mai intră în birou de unde îşi luă Laptop-ul,

muniție şi părăsi biroul. Tot drumul până acasă îşi spuse „Idaho, bine că nu mă trimite la capătul lumii, nu ştie că e pe partea cealaltă a Statelor Unite?”. Oricât de mult îi displăcea locul, se bucura că primi de lucru pe teren. Se săturase de aerul condiționat din birou şi de pielea ei palidă. În timp ce-şi făcea bagajele se gândi să-şi ia şi nişte haine groase, avea să meargă printre munți unde frigul apărea mai repede că şi în Washington. Chemă un taxi şi se îndreptă spre aeroport.

Avionul decolă deja de o jumătate de oră. Luminile erau stinse. Ici şi colo câte o rază părăsea tavanul oferindu-i celui ce citea o lumină individuală pentru a nu deranja restul pasagerilor. Nu putea să doarmă. Aprinse becul, scoase informațiile din poşetă şi privi pagina dactilografiată ici şi colo presărată de câte o însemnare în cerneală. Află că după ce ajunge în aeroportul din Salt Lake City din statul Utah avea deja rezervat un bilet spre Bois, statul Idaho de unde va trebui să-şi închirieze o maşină de la „Sam`s Rental”(era o sugestie din partea Biroului) care era chiar lângă gară. Din Bois mai avea de mers vreo 100 km până ce ajungea la Danokeet. Danokeet se afla pe râul Salmon care se vărsa în fluviul Columbia. Danokeet trăia mai mult din turism şi nu-şi putea permite o astfel de reclamă chiar înaintea sezonului de schi care se apropia. Spera că aerul curat de munte să-i facă bine.

Ajunse în Salt Lake City în toiul nopții. Avea noroc dearece nu trebuia să aştepte decât 30 minute. Dormi puțin. În somn mâna căuta arma sub jachetă. Era instinctul ei şi frica de a nu cădea în mâini străine.

Când ajunse la „Sam`s Rental” se crăpă deja de ziuă. Plăti maşina cu cartea de credit a Biroului. Era un Ford, culoarea bleumarin închis. Îşi aşeză toate bagajele şi se urcă la volan. Porni printre munți.

3

Coridoarele spitalului din Danokeet erau destul de populate pentru acea oră matinală. Doctorul Warren Collins se apropia pe coridorul lung de la etajul întâi. De după o uşă apăru domnişoara doctor Maria Janway. Aceasta îl urmări pe doctor şi se furişă în spatele lui apropiindu-se de pielea neagră a lui Collins. Acesta se sperie. Aruncă o privire prin jur pentru a se asigura că nimeni nu îi urmărea şi o împinse în spatele uşii de unde ieşi Janway. Erau vestiarele. O apucă pe ea de mână şi o strânse cu putere.

-Warren, ai înebunit, ce faci? Mă doare.

-Acum eşti mulțumită?

-Warren liniştește-te. Totul va fi bine.

-Mary, m-am săturat. Am crezut că nu va fi periculos.

-Nimeni nu ți-a garantat acest lucru.

-Nu, dar aşa a reieşit.

-S-antâmplat. OK? Măcar aşa ştim că nu a fost degeaba şi putem continua.

-Părăsesc proiectul.

-Warren nu vorbi prostii, ştii că nu se poate. Cum vrei să fac eu totul? Tu eşti baza mea.

-Nu vorbi aşa. Crezi că nu ştiu de el?

-De cine? Nimeni nu mai ştie de acest proiect.

-Pe mine nu mă duci cu zăhărelul.

-Warren, puişor. Îi mângâie obrazul. Pielea lui neagră lucea în lumina pală. Ochii lui îi evitau privirea glaciară. Îi era teamă.

-Zilele trecute cineva m-a urmărit.

-Ți-ai închipuit.

-Mi-e frică să merg acasă. Începu să plângă şi muşchii feței îi tremurau. Se vedea că se pierdea. Ea îl scutură de umeri şi îi scăpă câteva palmi pe obraji.

-Warren stăpâneşte-te. Nu am nevoie de scene. Ştii că proiectul e în faza finală. Nu mai există întoarecere. Nu-ți fie frică. Precis te-a urmărit agentul FBI, dar nu mai trebuie să-ți faci griji. E mort.

Warren o privi nedumerit. Simțea cum îi pulsa obrazul de la palme. Mary îl privi violent, gata să-i mai ardă două. Cu palma îşi pipăi obrazul care se umflase în urma pălmii. Ştia că era o senzație normală dar totuşi controla. Îi sărută locul unde îl lovise şi apoi îl sărută pe buze. Îl mai scutură odată de umeri şi-l privi fix în ochi.

-Nu mai vreau scene de acest gen. Ai înțeles?

El renunță să mai spună ceva şi încuviință din ochi. Mary îl mai sărută odată şi părăsi vestiarele.

Maşina lui Jodie se strecura pe şosea, printre munți şi păduri. Dimineața era diferită față de Washington. Ceața nu se ridica între munți. Aerul era umed. Pe marginea şoselei observă un grup de deținuți care săpau un şanț. Erau supravegheați de câțiva gardieni. Îşi întoarse privirea după ei. Toată priveliştea era mai mult înspăimântătoare decât odihnitoare aşa cum scria în prospectele de publicitate. Poate că avea această părere după ce aflase despre ursul ucigaş. Precis că aşa vor reacționa şi turiştii dacă vor afla. Pe partea dreaptă a şoselei apăru o tablă pe care scria „Danokeet, 5.374 de locuitori”.

Reduse viteza când intră în localitate. Privi în jur casele de munte, majoritatea din lemn. Erau pitoreşti, ca din poveşti. Observă în depărtare prin ceață, reclama luminoasă a unui motel. Se apropie. Motelul nu avea nici un nume ci pur şi simplu Motel. Opri maşina în parcarea aproape goală. Mai era adormită. Spera să poată dormi măcar două ore. Oricum prima dată trebuia să mănânce ceva şi să bea o cafea. Mâncare de pe avion nu era deloc consistentă şi după ce străbătuse toată țara de la est la vest stomacul cerea ceva consistent. În avion studie puțin harta zonei pentru a şti totuşi unde se duce. Obsevă că se afla de fapt în nord vestul Statelor Unite, în statul Idaho deci nu departe de granița cu Canada. Se afla în apropierea Munților Stâncoşi. Cam atâtea informații i-a furnizat harta turistică pe care o studie.

Îşi frecă pleoapele, ochii o usturau de la nesomn. Costumul ei cu pantaloni era puțin şifonat de la transport. Ceața tot mai stăpânea peisajul. Deschise uşa maşinii iar aerul rece şi umed se strecură în interior. Când frigul o izbi se cutremură. Îşi căută paltonul pe bancheata din spate şi ieşi din maşină. Parcarea era pustie. Doar ea şi încă vreo două maşini. Era frig. Îşi aruncă privirea prin jur pentru a se familiariza puțin cu locul unde poposise. Îşi mai băgă capul în maşină pentru a-şi căuta poşeta din piele neagră. Încuie maşina şi se apropie de motel. Din ceață răsări în față o cinstrucție din lemn. Observă restaurantul şi se îndreptă spre uşă. Îşi întoarse privirea în spate dar maşina dispăruse în ceața deasă.

Deschise uşa şi un clopoțel instalat deasupra ei concentră toate privirile asupra ei.

Înclină puțin din cap în semn de salut, iar cele cinci şase perechi de ochi răsfirate prin încăperea familiară îi răspunseră la fel. Înăuntru era cald şi plăcut.

Se aşeză la o masă din lemn. Unul dintre clienți se ridică şi se îndreptă spre tonomat şi introduse o fisă. A apăsat pe un buton şi o melodie cântată de Fleetwood Mac împânzi localul. Atmosfera era destul de plăcută în afară de acele priviri care nu o slăbeau. Încerca să evite contactul cu ochii lor aşa că îşi făcu de lucru cotrobăind prin poşetă. O voce o făcu să tresară.

-Doriți să comandați ceva? Era o chelneriță de vreo 23 de ani cu părul vopsit în roşcat şi tapat în vârful capului find fixat cu o diademă cu dantelă albă. Rontăia o gumă de mestecat. Şorțulețul alb legat de brâu era de un alb imaculat.

-Cafea nu ar fi rău şi aş dori un mic dejun. Puteți să-mi propuneți ceva?

-În dimineața acesta specialitatea este omletă de ouă cu şuncă.

-Îmi aduceți o prție vă rog?

-Imediat.

Pe chelneriță o chema Sammy, sau cel puțin aşa scria pe ecusonul pe care îl purta cu atâta mândrie în piept. Reveni repede cu vasul cu cafea şi cu o ceaşcă. Îi puse ceaşca în față şi cafeaua neagră şi aromată se prelinse în ea.

-Nu sunteți de aici, nu-i aşa?

-Nu, sunt de la Washington DC.

-Oau, întotdeauna am vrut să merg în capitală şi să vizitez Casa Albă. Odată şi odată tot mă voi duce. Omleta vine imediat.

-Mulțumesc.

Sammy dispăru după o uşă din spatele pultului şi reveni cu mâncarea. Se auzi clopoțelul de la uşa iar Jodie îşi ridică privirea fără să vrea. Şeriful întră mândru în restaurant. Cei din sală îl salutară respectuos. Îşi dădu jos ochelarii de soare care cine ştie din ce cauză îi purta, afară ceața împânzind totul. Îşi aținti privirea asupra lui Jodie care îşi continua micul dejun regal. În timp ce se apropie de ea, strigă.

-Sammy, adu-mi şi mie o cafea!

Se opri în fața lui Jodie acum, care fără să vrea trebuia să-şi ridice privirea.

-Sunt şerif Harry Johnson, presupun că d-voastră sunteți agenta FBI.

Jodie, ştergându-şi buzele cu un şervețel de hârtie, se ridică în picioare şi îi dădu mâna.

-Sunt agent special Jodie Goodlike.

-Mă bucur că ați putut veni atât de repede.

-Luați loc vă rog.

Şeriful se aşeză în fața lui Jodie. Între timp veni şi Sammy cu cafeaua.

-Credeți că e nevoie de un agent FBI pentru acest caz?

A pus această întrebare deoarece ştia că şerifilor nu le plăcea să fie comandați şi nu doreau ca cineva să-şi bage nasul în lucrurile lor.

-Ştiți, nu ar fi nici o problemă dacă n-ar fi agentul acela FBI pe care l-am găsit.

-Ați ştiut că agentul special Bill Cawfield era în oraş?

-Nu, nimeni n-a ştiut nimic despre el.

Jodie tocmai îşi termina omleta gustoasă şi începu să-şi savureze a doua ceaşcă de cafea.

-Presupun că voi sta câteva zile aici aşa că m-am gândit sa stau la acest motel sau

poate îmi puteți recomanda ceva mai bun?

-De fapt nu e nevoie sa cheltuiți banii pe motel. Deasupra sediului Poliției sunt câteva apartamente de serviciu goale, așa că dacă doriți sunteți binevenită.

-Cum să nu.

Jodie era bucuroasă deoarece așa era mai aproape de Poliție și primea informațiile mai repede și poate mai afla și unele lucruri pe care șerilul nu i le spunea. Știa că de la el va afla doar strictul necesar și ea avea nevoie de toate informațiile posibile.

După ce plăti micul dejun ieșiră în parcare. Fiecare se urcă în mașină și porniră spre sediul Poliției. Pe drum o întâmpinară aceleași peisaje sumbre cu case pierdute în ceață. Observă că mașina șerifului parcă, așa că se opri și ea lângă el. O ajută la bagaje. Urcară câteva trepte a căror intrare era lângă cea a Poliției. Coridorul nu era prea lung și slab iluminat. Șeriful scoase un cerc de sârmă pe care atârnau vreo zece chei. Scoase o cheie și deschise ușa. Aceste camere le mai foloseau angajații poliției din când în când și cu amantele. Apartamentul avea două camere. O cameră de zi și un dormitor. Intrară direct în living care era foarte modest dar tipic zonei. La geam avea jaluzele din aluminiu. Și într-un colț un televizor cu video ambele trecute de cei mai buni ani. Îi arătă și dormitorul precum și baia și mica bucătărie cu un frigider.

-Mi-am luat libertatea să vă fac câteva cumpărături pentru frigider.

Șeriful vroia să pară amabil, dar Jodie știa că de fapt el nu suporta federalii și deja se bucura de plecarea ei.

-Vă mulțumesc, dar nu era nevoie.

-Luați-o drept un cadou de bun venit din partea noastră. Știți, nu vrem să facem mare vâlvă în jurul cazului, sper că ne înțelegeți. Avem nevoie de turiști.

-Intenția mea este să aflu adevărul, presa nu mă interesează. Eu nu le voi spune nimic, dar cred că deja știți acest lucru.

-Vom avea noi grijă să nu-și bage nasul peste tot. Aș vrea să vă fac cunoștință cu echipa mea de lucru.

După ce încuie ușa, șeriful îi înmână cheia lui Jodie și coborâră în secție. La intrare îi făcu cunoștiință cu Marge, dispecera și secretara lui. Apoi deodată se găsi în mijlocul a cinci bărbați care o priveau insistent. Îi făcu cunoștiință cu locotenentul Bill Wayne, apoi cu ajutorul de șerif Lucas Forsyte, Fred Powels, Mark Handrik și Frank Martin. Toți îi zâmbeau și de abea așteptau să-i strângă mâna. Frank o privi atât de insistent încât Jodie coborî privirea, vizibil jenată. Frank observă că o puse într-o situație penibilă și dispăru din acea încăpere.

-Eu și locotenentul Wayne am condus acțiunea de căutare a cadavrului lui Johnny Partrow, iar Frank l-a găsit el. Noi am dat prima dată de agentul federal dar nu știam cine era datorită halului în care era.

-Aveți o teorie? interveni Jodie pe care o plictiseau aceste povești de vitejie ale polițiștilor de la țară.

-Credem că un urs l-a atacat.

-Am auzit că avem și un martor ocular.

-De fapt este o martoră. Este vorba de Shelly Taylor, interveni lt. Wayne dându-și importanță.

-Pot vorbi cu ea?

-Nu știu, este încă la spital și nu-i merge deloc bine. Știți și pe ea a atacat-o, era

prietena lui Johnny Partrow. I-a smuls un braț.

Când auzi, lui Jodie i se făcea deja rău. Văzuse de multe ori răni groaznice dar parcă îi venea să-şi controleze brațele pentru a se asigura că totul era unde îi era locul.

-Ce căutau în pădure?

-Asta am vrea şi noi să ştim, dar până ce ea nu-şi va reveni nu ştim nimic. Şi-a pierdut conştiința, dar are şi momente în care se trezeşte şi atunci urlă şi dă cu mâna cealaltă în toate direcțiile.

-Aş vrea să o văd.

-Mergem imediat la spital. Acolo vă aşteaptă şi medicul legist Mason Short care vă va da detaliile despre victime. Nu vă supărați dacă vă întreb, dar l-ați cunoscut bine pe agentul Cawfield?

-Are vreo importanță?

-De fapt nu, dar ar trebui să faceți o identificare. Trebuie să fim siguri că este el, ştiți pentru protocol. În caz că îl cunoaşteți mai bine, nu e chiar o privelişte plăcută şi ...

-Înțeleg ce vreți să spuneți. Îl cunoşteam doar din vedere. Tot FBI-ul îl cunoştea drept un tip excentric care căuta cele mai ciudate cazuri. Toți ştiau că odată o va păți datorită curiozității, stiți proverbul „Curiozitatea a ucis pisica”

-El fiind pisica... interveni lt. Wayne.

Jodie rămase fără replică, de parcă nu era evident acest lucru. Polițiştii ăştia de la țară chiar că erau puțin țicniți, îşi spuse ea în minte.

Maşina lui Jodie rămase la Poliție. Se deplasau cu maşina poliției. La spital, urcară la etajul unu. Îmbrăcămintea sobră şi privirea rece a lui Jodie îi băga în sperieți pe cei de pe coridor. Din sensul opus lor se apropie doctorul Warren Collins. Când o observă pe Jodie realiză că ceva nu era în regulă. Era la un pas de un atac de panică. Sudoarea îi lucea pe pielea neagră a feței. Trecu rapid pe lângă ei şi imediat dispărut într-un birou.

Ajunseră în fața unui perete de sticlă care îi despărțea de Shelly. Aceasta era conectată la multe de aparate medicale care îi monitorizau semnele vitale. O perfuzie picura încet în tubul care intra într-o venă de la mâna pe care o mai avea. În locul celeilate mâini era un ciot pansat. Jodie simți deodată milă pentru acea fetiță care avea viața în fața ei.

-Ea este Shelly Taylor.

-Cine a găsit-o?

-E incredibil. Dar a mai avut atâta putere să dispară cu maşina şi să ajungă la spital. Ea spune că au fost atacați de câini.

-Înainte de a-şi pierde conştiința?

-Da, urla că Johnny mai e afară. Ştiți e imposibil să fie atacată de câini. Câinii nu pot face aşa ceva.

-Poate au fost lupi.

-Nici lupii nu au o putere aşa de mare încât să-ți smulgă brațul. Sunt convins că a fost un urs.

-Poate chiar este vorba de câini, dacă sunt câini părăsiți care trăiesc prin păduri, de foame ar fi în stare...

-Este exclus. Oricât de înfometați ar fi, ei nu ar ataca omul. Nu o putem crede doarece era în stare de şoc şi a pierdut şi mult sânge, avea halucinații.

-Pot să mă apropii?

Şeriful îi deschise uşa şi Jodie se apropie de patul ei. Un piuit ritmic în fundal anunța

bătăile inimii. Tubul în nas îi furniza oxigen. Era prea tânără pentru aşa o nenorocire. Simțea doar milă. Pentru ea era poate mai bine să nici nu se mai trezească. Părul şaten era ud de transpirație. Pupilele i se mişcau sub pleoape. Deodată se ridică în fund şi începu să urle şi să dea cu mâna în toate direcțiile. A prins-o pe Jodie de umăr şi o strânse tare. O privi direct în ochi. Urla. Ochii speriați, parcă vroiau să iasă din orbite. Jodie stătea stupefiată. Era încremenită. Nişte asistente au venit repede şi încercau să o liniştească injectând-o cu un sedativ. Shelly căzu pe spate şi mormăia ceva. Jodie şi-a lipit urechea de buzele ei pentru a auzi ce şoptea.

-...câinii, oh, Doamne, aşa mari, nu, nu... Johnny... colții... nu... lasă-mă în pace... pleacă bestie... câini blestemați...

Adormi. Medicamentele îşi făcură efectul. Şeriful se apropie de Jodie care o privea în continuare. Nu putea uita frica din ochii ei. Nu putea uita cum o strânse de umăr şi urla după ajutor. Şeriful o luă de braț şi o conduse pe coridor.

-Mi-a spus de câini.

-Ați văzut în ce stare este, nu o putem crede.

-Mi-a spus clar „câini blestemați”.

-Mai bine să mergem la dr. Short.

Luară un lift şi urcară la etajul doi. Se apropiară de o uşă pe care scria Dr Mason Short. Şeriful bătu în uşă şi apoi intrară. Dr Short stătea la birou şi scria ceva la computer. Părul puțin grisonat la tâmple îl făcea mai bătrân decât era. Când îi obsservat îşi dadu jos ochelarii şi se ridică să-i salute.

-Sunt doctorul legist Mason Short.

-Ea este agent special Jodie Goodlike, le făcu şeriful cunoştință.

-Dr Short, aş vrea să ştiu tot ce-mi puteți spune despre cadavre.

-Sau ce a mai rămas din ele... completă şeriful.

Doctorul privi podeaua pentru câteva secunde neştiind cum ar putea să-i explice cel mai bine situația.

-Ştiți, în toată cariera mea de 15 ani nu am întâlnit încă aşa ceva. Prea multe nu vă pot spune deoarece aştept rezultatele de la laborator, dar în schimb vă pot arăta ceva. Vă simțiți în stare să vedeți măcelul?

-Am o alternativă? întrebă Jodie nesigură dacă va rezista fără să leşine.

-Dacă doriți să rezolvați cazul, cred că ar trebui să vedeți ceva. E foarte ciudat şi scârbos.

Când auzi cuvântul scârbos îi păru rău după omleta delicioasă de la micul dejun. Doctorul îi dădu o mască pentru gură şi ochelarii de protecție. Se mira de faptul că morga nu se afla la subsol ci la etajul doi, dar în acel moment nu avea nici o importanță acel lucru. Intrară într-o sală destul de mare şi curată, nu exista nici o mobilă doar un perete cu uşi pătrate cu latura de un metru. Fiecare uşă avea şi un dispozitiv cu taste pentru introducerea codului de acces.

-Pregătiți-vă, va fi neplăcut.

Dr Short introduse un cod şi uşa se deschise doi centrimetri. O deschise larg şi trase targa din dulapul frigorific. Observă că persoana de sub cearceaf era prea mică pentru un om.

-Aceste este, presupunem noi, agentul Bill Cawfield, dar trebuie să vă spun nişte lucruri despre corpul lui înainte să vi-l arăt.

Jodie asculta cu atenție parcă voind să lungească timpul pentru vizionarea propiu zisă.

-Deci, nu mai are picioare, de aceea e aşa de mic. Îi lipseşte braţul stâng se pare că toate membrele care lipsesc au fost smulse, parcă era deşirat...

-...de nişte câini?

Doctorul tăcu parcă încercând să dea înțeles cuvintelor ei.

-Nu ştiu dacă îl veți putea identifica după față deoarece îi cam lipsesc un ochi cu o bucată de carne care au fost devorate, din gât îi lipseşte o bucată.

-Deci ar fi murit în urma oricărei răni, spuse Jodie

-Oricum, ar fi pierdut prea mult sânge, a fost muşcat şi în abdomen.

-E groaznic...

Dr Short o privi încă o dată pe Jodie, parcă avertizând-o asupra ceea ce avea să vadă. Cearşaful alb se descoperi până la gât. Jodie a rămas încremenită. Îşi acoperi gura cu palma. Privea cu scârbă ca la un film de groază. Un miros de putred se ridică uşor de pe suprafața cadavrului. Privea craniul sfâşiat şi nu putea să-şi imagineze că există aşa ceva. Un ochi lipsea cu desăvârşire iar gaura în acel loc lăsa să iasă la iveală o bucată de creier. Carnea roşie acoperea toată rana. Scoase din buzunar o radiografie după dantura lui Cawfield şi i-o înmână doctorului. Acesta îşi infipse degetele în gura cadavrului şi cu forță îi indepărtă cele două bucăți a maxilarului fracturat în mai multe locuri. Incerca să identifice plombele. Jodie privea îngrețoşată priveliştea.

-El este, spuse doctorul privind la lumină radiografia.

Jodie îşi întoarse bucuroasă poziția corpului spre ieşire când o opri doctorul.

-Îmi pare rău dar mai trebuie să vă chinui puțin. Trebuie să vedeți tot corpul.

Jodie se întoarse dezolată şi privi cum cearceaful alb cobora pe corp.

-Oh, Doamne. Parcă îi venea să plângă de milă. Sper că nu a trebuit să simtă toate aceste bucăți de carne desprinzându-se din el.

-S-ar putea să aveți dreptate.

-Cum?

-Pai comform testelor mele el a decedat acum patru zile, dar rănile sunt de cel mult o zi deci poate chiar în noaptea în care a murit şi Johnny Partrow.

-Şi asta înseamnă că a fost ucis şi aruncat în pădure. Dar cum a murit?

-Împuşcat.

-Ați găsit vreun glonte?

-Din păcate a fost smuls cu carne de către acea fiară.

-Dar de unde ştiți că a fost împuşcat din moment ce nu ați găsit glontele?

-Am găsit urme de praf de puşcă pe pielea sa.

Jodie evită să privească acel corp din care a fost rupt sufletul. Nu ştia de ce să se apuce. Cazul părea atât de simplu.

-Dacă sunteți deja aici, ar fi bine să aruncați o privire şi asupra celeilalte victime.

Jodie nu confirmă dar îl urmă.

-Johnny Partrow nu a fost aşa de desfigurat.

Introduse codul de acces şi trase afară o targă cu un cearceaf alb. Îl descoperi. Johnny era într-o stare mult mai bună ca agentul sfâşiat.

-Şi el a fost împuşcat?

-Nu, el a fost devorat de viu.

Jodie îşi închipui sunetul oaselor crăpându-se între maxilarele puternice ale animalului. Privi mâna care lipsea. Observă în acele zdrenţuri nişte fire care erau precis vene sau nervi. I se făcu greaţă.

-Aţi putut identifica animalul care i-a atacat?

-Ţinând cont de adâncime, de colţi, s-ar putea să fie câine sau lup.

-Deci a avut dreptate.

-Cine?

-Shelly, prietena lui Johnny. Ea a spus că au fost atacaţi de câini.

-În locul d-voastră aş crede ce spune, doarece presupun că aşa a fost.

-Şerif Johnson susţine că a fost un urs.

-Ursul e exclus, deoarece muşcătura ar fi trebuit să fie mai mare şi mai adâncă plus că ar fi trebuit să apară şi zgârâieturi mai adânci. Doctorul inchise ambele uşi acoperind cadavrele. Jodie era bucuroasă că aveau să părăsească încăperea. Nu mai vroia sa mânce nimic în ziua respectivă.

Şi-au continuat drumul pe coridor spre birou unde o aştepta şeriful.

-Vom şti mai multe după ce primesc rezultatele de la laborator.

Jodie scormoni prin poşetă şi scoase o carte de vizită.

-Aici găsiţi şi numărul meu de telefon. Credeţi că ar fi în stare să facă aşa ceva nişte câinii?

-Nu ştiu ce să cred, ştiu doar că acele muşcături sunt canine. Acum că au dat de gustul cărnii proaspete nimic nu e exclus.

-Deci credeţi că ar mai putea ataca.

-Vor ataca, trebuie să ştiţi că în sălbăticie câinii formează o haită la fel ca şi strămoşii lor şi atacă într-un grup bine organizat.

-Oh, Doamne! spuse Jodie.

-Ce-i?

-Şeriful plăteşte 1000 de dolari celui ce prinde ursul. Am văzut anunţul în sediul Poliţiei. Vă daţi seama, ei merg să omoare un urs nevinovat şi vor fi atacaţi de haita de câini?

-Trebuie să oprim acţiunea.

-Presupun că tot oraşul ştie deja despre recompensă şi nu m-ar mira să fi început deja vânătoarea.

Nervoasă, Jodie intră în biroul Dr.-ului Short şi se năpusti asupra lui şerif Johnson făcându-l incoştient pentru pericolului în care îşi puse consătenii. Îl acuză că a tras concluzii pripite şi fără a cunoaşte toate probele. Şeriful se făcu tot mai mic în fotoliul comod. Nu scoase nici un cuvânt. Realiză că greşise. Ştia că ea avea dreptate dar şi pe el trebuia să-l înţeleagă. Vroia să nu stea cu mâinile încrucişate şi să aştepte până ce avea să vină ea. Vroia să arate că e competent. Din păcate se înşelase iar acest lucru putea avea urmări foarte neplăcute.

Părăsiră clădirea spitalului. În maşină ea nu scose nici o vorbă. Nu putea să-şi dea seama cum de era atât de incompetent. Ceaţa se mai ridică. El sparse liniştea.

-Când îl luaţi pe agent Bill Cawfield?

-Vreţi să ştiţi cât mai stau? Cred că mai trebuie să mă suportaţi ceva vreme deoarece şederea mea se va prelungi.

-Au intervenit probleme?

-Intr-un anumit fel, deoarece acum este deja vorba despre o crimă.

-Crimă? Johnson părea uimit şi speriat. Crimă în orăşelul lui?

-Colegul meu a fost deja mort când l-au atacat câinii. A fost împuşcat.

Johnson amuți. Înghiți în sec. Nu-i plăcea deloc. De ce trebuia să-l găsească chiar în sectorul său? De ce trebuia să-i conturbe viața liniştită?

-Pot să vă ajut cu ceva?

-Un ghid nu ar fi rău. Am de gând să fac investigații şi am nevoie de cineva care cunoaşte Danokeet-ul. Nu mai vreau să vă deranjez.

-O să-i spun lui Frank să vă însoțească.

-Perfect.

Se opriră în parcarea din fața poliției.

Printre jaluzelele de la geamul poliției Frank urmări conversația dintre şerif şi Jodie. Era concentrat. Observă că se apropiau aşa că se ascunse repede în spatele biroului său căutând ceva prin sertare. Uşa poliției se deschise şi cei doi păşiră foarte alerți în sediu.

-Pot să dau un telefon la şeful meu? întrebă Jodie.

-Folosiți-l pe cel din biroul meu, îi spuse şeriful indicându-i direcția biroului.

Jodie îi mulțumi şi se apropie de uşa întredeschisă a biroului. Era o încăpere destul de mare, poate chiar prea mare pentru un şerif. Observă pe perete tot felul de fotografii de la absolvirea liceului şi cu ajutorii de şerif. Fotografiile frumos înrămate atârnau peste tot pe pereți. Observă şi câteva postere colorate care indicau sloganul „nu bea şi conduce maşina!”.

Scaunul era confortabil. Şi ea visa la un birou ca acesta, dar ştia că în postura în care era ea, nu avea şanse. Cine îi oferă un birou unui agent mediocru? Se ridică şi închise uşa apoi se întoarse pe scaunul moale. Observă ceva când închise uşa. Nu ştia exact ce. Reveni la uşă. Îşi apropie ochiul stâng de gaura cheii. Observă cum şeriful se certa cu subalternii săi. Aceştia tot ridicau din umeri.

Se ridică şi se lipi cu spatele de uşa tapițată cu piele moale. Era doar la 10 metri de ei şi deja şuşoteau în spatele ei. Ce ascundeau față de ea? Formă numărul de la FBI. O centralistă îi făcu legătura cu biroul lui Travis.

-Agent special Goodlike, ce aveți să-mi raportați?

-Agent Cawfield a fost ucis în prealabil şi apoi a fost aruncat în pădure.

-Ştiam eu că e ceva putred acolo.

-Dacă l-ați vedea cum arată, cuvântul putred încă este modest .

-Presupun că mai aveți nevoie de câteva zile pentru investigații.

-Aş avea nevoie de câteva fotografii ale lui Cawfield, puteți să mi le trimiteți prin fax?

-În zece minute le aveți. Aveți nevoie de ajutor, să vă trimit pe cineva?

-Nu e nevoie, mă descurc.

Jodie ştia că nu se va descurca chiar aşa de uşor cum ar fi vrut. Nu mai eraa în cea mai bună formă dar avea o armă secretă. Instinctul ei era foarte bine dezvoltat şi o ajuta să descurce lucrurile. Puse receptorul în furcă. Reveni la polițişti. Aceştia păreau normali, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

-Ați reuşit să vorbiți?

-Da, în câteva minute voi primi un fax cu fotografia agentului Cawfield. Trebuie să-i

găsesc lucrurile. Poate are ascuns un indiciu undeva.

Frank stătea după o coloană din beton care se afla în mijlocul încăperii. O privea pe Jodie cum gesticula.

-Am vorbit cu Frank şi el vă va însonți.

-Foarte bine, mă duc să mă schimb şi apoi putem pleca.

-O să-l anunț pe Frank.

Când Jodie părăsi încăperea Frank o urmărea cu privirea, se apropie de geam şi observă cum dispărea după uşa care ducea la apartamente.

Şeriful se apropie de Frank. Îi privea peste umăr.

-E drăguță... spuse şeriful privindu-l pe Frank. Acesta nu spuse nimic, doar privi.

-Ar fi păcat de ea! spuse Frank depărtându-se de la fereastră.

4

Bocancii de munte se scufundau în frunzele moi. Câteodată mai alunecau datorită pământului lutos de sub frunze. Foşnetul crengilor care se rupeau sub talpa groasă de piele se combina cu vuietul vântului destul de rece al după-amiezii. Ceața se mai ridică.

-Voi fi mai bogat cu 1000 de dolari, spuse Tim controlându-şi cartuşele de la brâu.

-Crezi că suntem singurii care vânăm ursul? interveni George privind speriat prin jur. Amândoi erau între două vârste şi vânătoarea era hobbyul lor. Aşa că s-au gândit de ce să nu câştige puțin. George era tot timpul cu degetul pe trăgaci. Controla obsesiv siguranța armei.

-George, te comporți de parcă n-ai mai fost la nici o vânătoare.

-Încă n-am fost la vânătoare de urşi. Cine ştie ce ni se va întâmpla după ce-l omorâm.

-Vom primi 1000 de dolari, asta ni se va întâmpla.

-Nu vorbi prosti, Tim. Ştii la ce mă refer. Ştii doar că ursul este un animal sfânt al indienilor.

-Tu nu eşti indian aşa că de ce-ți faci gânduri?

-Poate că nu degeaba s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

-Să nu-mi spui că tu crezi povestea aia cu...

-...Hachika.

Un horcăit din depărtare îi surprinse. George privi speriat prin jur fluturând arma prin aer gata de a lansa un cartuş.

-Tim, ai auzit?

-Ce drace se aude?

-Hachika!

-Nu mă mai înebuni cu superstițiile tale.

-Nu uita că suntem pe pământ indian sfânt.

-Vezi vreo biserică pe aici? Revino-ți. O fi un lup.

Se învârteau în cerc. Tim o luă încet spre vârful colinei. Se strecură printre copaci. Haina verde de vânător se pierdea destul de usor în acel peisaj.

Nişte chiote se auziră de după stâncile din vârful colinei. Armele erau pregătite pentru a fi descărcate în orice s-ar apropia. Nici lui Tim nu-i mai era tot una. Ochii îi fugeau în toate direcțiile.

-Cine dracu` ne-a pus să venim aici? se smiorcăi George.

-Tu o spui, dracu` ne-a pus!

George îşi privea arma. Întoarse capul pentru a se asigura că nu-i urmărea cineva. Se apropiau tot mai mult de acea stâncă. Horcăiturile erau tot mai puternice. Tim îl opri cu palma pe George şi îi dădu de înțeles să aştepte acolo. George se bucura de acest lucru. Tim se aruncă pe frunzele moi şi se târâi până aproape de stâncă. Îşi aminti această procedură de pe vremea când făcea instrucție la armată. Sunetele de animale erau tot mai apropiate. Îşi întinse mâna pe piatra rece şi roşiatică în căutarea unei fisuri pentru a se putea trage în sus. Îşi aranjă puşca pe spate şi se ridică încet. Sunetele erau îngrozitoare.

În fundal George nu mai avea răbdare. Ar fi vrut să plece imediat, dar nu putea. Tim l-ar fi făcut un laş. Nu mai avea nevoie de o astfel de reputație între prieteni. Se mişca de pe un picior pe celălalt, de parcă ar fi trebuit să meargă la toaletă.

Privirea lui Tim se ridică tot mai mult peste suprafața roşiatică a stâncii. Observă o grămadă de câini care se învârteau în jurul unei prăzi. Tim nu ştia exact ce să facă. Cu mâna îşi căută arma de la spate. O înhăță şi încercă să o tragă în față.

Erau cinci câini care chiocoteau şi se învârteau smulgând bucăți de carne. Îşi sterse sudoarea de pe frunte cu dosul pălmii. Printre mişcările haotice a labelor puternice încercă să desluşească ce animal devorau. Era amețit. Încă nu văzuse câini făcând aşa ceva. Nu arătau exact ca nişte câini, dar nici lupi nu erau. Deodată observă o mână de om plină de sânge cum zăcea pe frunzele cenuşii. Printre picioarele animalelor observă cum un câine muşca din gâtul unui bărbat.

Tresări.

Îşi întoarse privirea. Se lăsă în jos pe stâncă şi se intoarse cu fața spre George. Se ridică în fund. Simțea că trebuie să vomite. George îl privea speriat. Fața lui Tim era albă ca varul. Privea în gol. Vomită. George privi speriat. Îi era frică să spună ceva. Îi era frică de acele chicote. Degetele lui căutau disperat trăgaciul. Porni încet spre Tim. Acesta când îl observă îi făcu semn cu mîna să se întoarcă înapoi. George încerca să înțeleagă ce se întâmpla dar nu reuşea. Era curios. Voia neapărat să afle ce se întâmpla după acea stâncă.

-Pleacă.

Tim îi făcea semn cu mâna să se îndepărteze. Mai auzea scrâşnetul oaselor care se mărunțeau între maxilarele puternice ale câinilor. Când îşi aminti de bucățile de carne care se desprindeau din corpul încă destul de cald al victimei i se făcu iar greață. Mai vomită odată. George se retrase lângă un pom şi privi nedumerit spre Tim.

Se aşternu deodată linişte. Tim se sperie. Nu putea să uite imaginea corpului devorat.

George încremeni. Urechile ascuțite ale animalelor se ridicară de după stâncă în spatele lui Tim. Ochii lipsiți de viață îl ațintiră. Încercă să-i facă un semn lui Tim, dar acesta era ocupat cu vomitatul. Când observă botul roşu de sânge înmărmuri. Observă colții uriaşi de pe care se scurgea sângele.

-Tim, în spatele tău!

Era prea târziu, doi dintre câini se năpustiră deja asupra lui. Se luptau. Dădea din mâini şi picioare, dar ştia că nu are şanse. Simțea colții lungi şi ascuțiți cum se înfingeau în carne. Durerea era insuportabilă. Reuşi să urle. George privi îngrozit. Când observă că mai apărură încă trei, începu să tremure. Urina caldă se prelinse pe pantalonii verzi.

-Fugi!!! Fugi!!!

Ca hipnotizat, George porni la vale. Doi câini se luară după el. Se împiedică şi se

rostogoli. Se lovi de un copac. Câinii se apropiau. Se ridică şi porni iar la goană.

Labele puternice ale câinilor se înfingeau în pătura moale de frunze. Se apropiau tot mai mult. George fugea ca un nebun. Crengile uscate ale copacilor se izbeau de fața lui transpirată. Câinii lătrau în urma lui. Mai auzeau urletele lui Tim.

Se lipi de un copac şi pregăti arma să țintească. Mâna îi tremura. Lacrimi îi acopereau toată fața. Îşi şterse obrajii cu palma. Era tot murdar de la noroi. Ținti un câine. Descărcă arma în el. Alicele se învârteau haotic şi îşi făcură loc în blana unuia dintre cîini. Plumbul se pierdu în carnea şi muşchii în mişcare. Câinele negru, se rostogoli şi se opri de un pom. Nu se mai mişca.

George privea mulțumit. Încerca să-şi dea părul ud la o parte. Simții ceva ce i s-a încleştat în brațul drept în care ținea arma. Când văzu ochii neînsuflețiți ai câinelui, încremeni. Tras şi al doilea cartuş în aer iar zgomotul îl făcu pe câine să se desprindă de brațul său.

Fugi iar la vale dar observă că fiara cu blana sură îl părăsi pentru a se apropia de confratele său care zăcea mort lipit de un copac.

Nu mai ştia unde se afla. Aruncă arma undeva între frunze în mersul său haotic. Observă maşina de teren a lui Tim parcată. Ochii priveau în gol. Căzu lângă maşină. Privi pământul umed care se lipi de nervurile pneurilor. Cu mâna căută clanța maşinii. Se lipi de clanță. Uşa se deschise.

5

Tot drumul Frank nu scoase nici o vorbă. Se făcea că urmăreşte şoseaua. Jodie observă că îşi mai scăpa câte o privire spre ea. Era clar că el era pe cea mai bună cale să se îndrăgostească, numai că din păcate nu şi-a găsit persoana potrivită. Jodie era o perfectionistă şi atunci când lucra nu mai avea timp de altceva. Cu toate că era doar ora cinci după masă se întunecase deja. Frank o dirijă spre un motel. La recepție arătă fotografia agentului Cawfield. Recepționera nu îl recunoscu. Nu se afla nici pe lista clienților.

Jodie ieşi nedumerită din motel. Privi parcarea inundată în lumina reflectoarelor. Inhală mireasma plăcută a fumului care părăsea un morman de frunze uscate aprinse. Mirosul era plăcut, semăna cu scorțişoara. Frank ieşi şi el din motel.

-Frank, ce credeți, unde s-ar mai fi putut adăposti. Undeva trebuia să doarmă. Avea nevoie de o maşină.

-Ar mai fi o cabană la ieşirea din oraş, dar nu prea merg mulți acolo, e cam izolată.

-Perfect, acolo să mergem, presupun că el exact asta căuta.

Porniră la drum. Lui Jodie îi părea rău că trebuia să părăsească aroma de scorțişoară dar cazul era mai important.

-O luați pe şoseaua asta, vă scoate afară din oraş la Hanul Sunrise.

Frank se mai dezgheță puțin. Murea de ciudă că nu putea să o îmblânzească pe agenta Goodlike. Armura ei serioasă era prea puternică pentru a o străpunge. Fasciculele de lumină pe care le aruncau farurile maşinii se pierdeau pe şoseaua cenuşie cu marcajele galbene. Nu avea timp să studieze arhitectura caselor dar presupunea că erau identice cu cele din cealaltă parte a oraşului.

Frank sparse liniştea.

-M-ar mira să fi stat în Danokeet.

-De ce?

-Păi, ştiţi noi suntem o comunitate restrânsă şi aici fiecare îl cunoaşte pe celălat şi imediat când apare un străin este reperat şi toată lumea ştie a doua zi de unde a venit, motivul vizitei şi data la care va pleca.

-Presupun că şi pe mine m-aţi inclus în aceeaşi oală cu străini.

Frank zâmbi puţin ruşinat, ar mai fi vrut să-i spună că ştia şi ce mâncase la micul dejun dar cu siguranţă ea s-ar fi simţit spionată. Nici nu ar fi fost departe de adevăr.

Ceaţa se lăsa deja. În depărtare observă o lumină. Trebuie să fie hanul. Viră maşina spre stânga şi parcă. Coborâră. Se lăsa frigul. Jodie trecu cu mâna prin păr aranjându-l puţin. Frank savură fiecare mişcare pe care ea o făcea. Jodie îi ignora privirea insistentă. Nu era nimeni la recepţie. Apăsă pe un buton şi apăru o femeie de vârsta a treia care îşi acoperea firele albe cu vopsea de păr ieftină. Culoare roşcată nu-i stătea deloc bine la machiajul strident. Când îl observă pe Frank îl salută politicos. Jodie îşi scoase insigna de agentă FBI şi i-o flutură în faţa ochilor. Ştia că aceste trei litere aveau putere magică.

-Agentă specială Jodie Goodlike.

-Oau, FBI-ul, cum ar trebui să mă simt, onorată sau să mă tem?

-Dacă nu aveţi nimic de ascuns?...

-Eu? Nu! Vă pot ajuta cu ceva?

-De fapt da. Nu vroia să-i arate cât de disperată era şi că ea era ultima ei speranţă. Ştia să mascheze teama.

-Agent Goodlike vrea să-ţi pună câteva intrebări.

-Aş vrea să ştiu dacă aţi avut un oaspete pe numele Bill Cawfield?

-Staţi o clipă. Scoase de sub tejghea un registru mare în care erau scrise numele clienţilor. Căută cu degetul noduros, dar nu găsi numele. Îmi pare rău dar nu a stat la noi.

-Am şi o fotografie. Jodie scormoni prin geantă şi scoase la iveală fotografia. Recepţionera luă fotografia, o privi puţin apoi o întinse înapoi.

-Nu-mi amintesc. A făcut ceva rău?

Jodie ezită puţin să răspundă, îi mulţumi şi ieşi. Observă că Frank mai rămase înăuntru.

-Frank, ce a făcut? întrebă recepţionera.

-Şti ceva despre el?

-Poate.

-Lexy, nu te juca cu mine.

-E vreun criminal evadat?

-A fost ucis...

Frank părăsi încăperea şi se apropie de Jodie.

-Cred că ştie ceva, spuse Jodie.

-Şi eu cred...

Se auzi uşa de la intrare cum se deschide. Din spate se auzi o voce blândă.

-Mai îmi arăta-ţi o dată fotografia, vă rog?

Jodie păru surpinsă de revenirea lui Lexy. Îi arătă încă o dată fotografia. Lexy o privi cu atenţie odată.

-Cred că este dl. Smith.

Trebuia să-şi dea seama că nu îşi dăduse numele real, iar Smith era cel mai des folosit nume fals.

-Puteți să-mi arătați camera lui?

-Trebuie să ştiți că mi-a dat un bacşiş impresionant ca să ascund prezența sa aici.

Jodie ştia că lui Cawfield îi plăceau aceste jocuri de-a detectivul, sau agentul supersecret. Aşa vrăjea unele femei mai uşuratice dar ea rezistase şarmului lui. Urcară câteva trepte din lemn până la etaj unde se aflau camerele de oaspeți.

-Avem numai cinci camere, explică Lexy ca şi cum cineva era interesat de acest lucru. Lexy descuie uşa. Cu un scârțâit aceasta se deschise larg. Lumina pală a coridorului se strecură în cameră. Lexy aprinse lumina. Se observa că cineva cotrobăise prin lucruri, cu toate că nu erau răsfirate. Cineva avuse timp şi nu vroia să fie observat. Nici uşa nu fusese forțată. Poate chiar criminalul căutase ceva.

-Nu ştiți dacă a mai fost cineva în cameră?

-De câteva zile nu l-am mai văzut, şi nu ştiu dacă a mai fost cineva în afară de el pe aici.

-Nu v-ați îngrijorat că pleacă fără să vă plătească?

-De fapt dispărea şi reapărea, mi-a plătit camera pentru o lună şi aveam oricum garanția că va reveni.

-Ce garanție?

-Maşina lui a rămas în garajul meu personal din spatele hanului.

Jodie zâmbi uşurată. Avu o presimțire că va găsi ceva. Lexy îi aduse cele mai bune veşti ale acelei zile.

Jodie scoase din poşetă o pereche de mănuşi de latex şi începu să inspecteze camera. Frank şi cu Lexy stăteau lângă uşă şi priveau fascinați, de parcă vizionau o peliculă veche cu detectivi.

Mâinile lui Jodie se mişcau rapid. O palmă se strecură între pernă şi cearceaf, dar nu găsi nimic. Degetele se plimbau printre hainele lui Bill, dar nici urmă de vreun indiciu. Avea nevoie de amprentele din cameră, poate le găsea şi pe cele ale criminalului. Acum nu avea la ea instrumentele necesare. Importantă era maşina.

-Din păcate camera a fost ″salubrizată″, cineva a făcut ″curățenie″, spuse Jodie.

-Eu nu, se repezi Lexy.

-Mă refeream la faptul că cineva a fost înaintea noastră aici şi a luat indiciile pe care eu le căutam.

-Dar ce căutăm de fapt?

Jodie se simți puțin jignită când auzi că Frank se referea la ei ca la o echipă. Un lucru trebuia să fie clar, ea făcea munca, ea era şefa, iar el era doar... ghidul. Văzuse prea multe filme cu Sherlock Holmes în tinerețea lui izolată între aceşti munți blestemați.

-Nu caut nimic concret. Aştept să fiu surprinsă de ceva. Când voi vedea acel ceva voi şti. Acum nu mai avem ce căuta aici, vom reveni mâine să iau amprentele. Lexy ne puteți arăta maşina?

-Bineînțeles.

Înainte de a părăsi coridorul Jodie scoase o bandă adezivă pe care o lipi în fața uşii şi sigilă întrarea cu un sigiliu FBI.

Coborâră pe aceleaşi trepte şubrede de lemn care scârțâiau la fiecare apăsare. Printr-o uşă din spatele scărilor ieşiră în curtea din spatele hanului. Nu departe se observa un garaj

de lemn.

Lexy le descuie uşa . Jodie descoperi o maşină închiriată tot de la Sam´s Rental.

Lexy le explică lipsa becului care precis se arse deoarece nu funcționa şi nu avuse timp să-l schimbe.

Afară era întuneric beznă iar reflectorul din curte nu lumina destul de puternic. Jodie încercă uşa şi observă că era încuită. Cotrobăi prin geanta ei plină de minuni şi scoase o lanternă subțire cât un pix. Aprinse lanterna. O prinse între dinți şi se lăsă jos în drept cu încuietoarea maşinii. Trebuia cumva să deschidă acea uşă. Privi prin garaj în speranța că va găsiceva ca să deschidă uşa. Pe un raft observă un umeraş de haine metalic. Îl luă, îl îndoi şi îl strecură pe lângă geam pentru a ajunge la mecanismul de închidere a uşii. Din două încercări reuşi.

Lexy şi Frank priveau fascinați. Jodie nici nu observă încântarea de pe fețele spectatorilor. Deschise uşa. Vroia să aprindă becul interior dar nu funcționa, precis bateria nu mai avea curent aşa că era nevoită să folosească lanterna ei în continuare. Se strecură pe scaunul de lângă şofer şi cotrobăi prin lucrurile răsfirate. Concluzionă că nu avuse vizitatori în maşină deoarece dezordinea era prea mare.

-Nimic. Nu-mi vine să cred. Întotdeauna era foarte preventiv şi avea ascuns ceva.

-Poate e ascuns în portbagaj, spuse Frank băgându-şi capul în maşină. Jodie îşi întoarse capul spre el, iar lumina becului din gura ei îl orbi.

-Şansele sunt minime, dar merită să ne uităm. Trase de clapa care deschise porbagajul. Se apropie. Era gol. Absolut nimic. Căutară şi la roata de rezervă şi la scule. Nimic.

-Undeva trebuie să ascundă ceva.

-Poate nu se simțea în pericol.

-M-ar mira.

-De ce?

-Nu ai văzut hainele aranjate în geanta de voiaj? Se pregătea să plece. Crede-mă că ştiu că acolo unde e Cawfield pericolul vine de la sine. Îl urmăreşte. El iubea situațiile limită. Adora să simtă adrenalina. Mai caut. Undeva în bord trebuie să fi ascuns un indiciu.

Jodie reintră în maşină. Frank se puse pe locul şoferului. Găsi în spatele apărătorii de soare o pereche de chei de maşină.

-Am găsit cheile.

Jodie nu părea deloc emoționată. Ea căuta altceva. Luă lanterna minusculă în mână şi se plimbă pe la marginea tapițeriei de la tavan. Nimic. Se apropie de bord spre volan. Observă în mijlocul volanului locul pentru airbag. Lumină în jurul plasticului şi observă că ceva lucea prin crăpătura dintre capac şi restul volanului. Frank se lipi cu spatele de scaun şi îi făcu loc lui Jodie să investigheze. Cu mănuşile apăsă pe capac şi observă că nu stătea prea fix. Căută o agrafă de păr în buzunarul jachetei. Mereu avea aşa ceva la îndemână. Puse iar lanterna în gură şi îşi lumină locul cu pricina. Cu agrafa se strecură în acea crăpătură.

-Dacă declanşezi airbagul?

-Atunci te vei trezi cu un balon plin de aer în brațe. Sigur nu vei muri.

-Încă nu am simțit nici un airbag.

-Nu-ți fă probleme că airbagul nu mai este aici. Capacul de plastic se deschise. Frank închise ochii şi aşteptă să fie izbit de balonul plin de aer. Jodie zâmbi cu lanterna în gură. În locul balonului se aflau două casete mici pentru un reportofon şi un film foto nedevelopat.

Frank privi uimit.

-Ştiam eu că trebuie să existe ceva.

Frank răsuflă uşurat. Se auzi bâzâitul staţiei lui Frank.

„Frank răspunde”

Frank scoase din jachetă staţia de emisie-recepţie.

-Aici Frank, s-a întâmplat ceva?

Jodie nici nu auzea discuţia lor de concentrată asupra comorii pe care o decoperse.

„Aici şerif Johnson. Veniţi repede în pădure la intrarea de la Madison´s Bar”

-Ce s-a întâmplat şefu?

„Am mai găsit două cadavre.”

Când auzi Jodie trsări. Îl privi pe Frank speriată. Acesta căută cheile pe care le găsise în spatele apărătorii de soare şi le introdu în contact. Vroia să întoarcă cheia, dar Jodie îi smulse degetele de pe cheie.

-Ai înebunit?

Jodie ţipă la el. Frank se sperie şi se lipi de spatele scaunului cu mâinile ridicate în aer. Jodie sări din maşină. Îşi lăsă capul în jos şi privi sub maşină. Se plimbă cu fascicolul slab de lumină sub podeaua maşinii. Sub scaunul şoferului era lipită o bombă. Speriată îşi ridică privirea spre Frank.

-Este o bombă chiar sub tine.

Frank încremeni. Se făcu alb ca varul.

-Pot să ies? Nu va exploda dacă ies?

-Exploda dacă porneai motorul.

El ţâşni din maşină. Inima îi bătea ca nebună. Se lăsă cu capul în jos şi observă o cutie neagră cu un led roşu aprins. Ridică privirea spre Jodie. Faţa lui era plină de transpiraţie.

-Ce ţi-a venit să porneşti la drum cu o dovadă?

-Vroiam să ajung mai repede în pădure.

-Îţi dai seama că puteai să ne ucizi pe amândoi şi pe Lexy.

Jodie privea prin jur dar Lexy dispăruse. Veni în spatele maşinii unde ea era leşinată la pământ. Jodie îi dădu câteva palme.

-Asta mi-a mai lipsit.

Lexy privea speriată. Cu greu deschise ochii.

Jodie începea să-şi piardă cumpătul. Se săturase să fie şi dădacă. Avea lucruri mai importante de rezolvat. Trebuia să ajungă la locul unei crime.

-Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost că este o bombă sub maşină. Ştiţi, am o inimă slabă. Presupun că am leşinat. Mi-a fost frică.

-Poţi să te ridici în picioare, o întrebă Jodie. Lexy se chinui şi reuşi.

-Lexy, noi trebuie să plecăm. Să nu laşi pe nimeni să se apropie de garaj. Bomba poate exploda. Noi sigilăm uşa.

Lexy se sprijini de stâlpul uşii de la garaj. Frank o încuie cu lacătul. Jodie sigilă uşa. Se mai întoarse odată spre Lexy.

-Îţi merge bine?

-O să-mi revin.

-Să nu spui la nimeni de bombă.

Ea îngădui din cap. Jodie şi Frank se grăbiră să urce în maşina ei şi cu viteză părăsiră

parcarea. Farurile survolau noaptea scufundată în ceață. Liniştea se lăsă în maşină. Frank tot se mai afla în stare de şoc.

-De unde ai ştiut de bombă? întrebă el cu o voce tremurândă.

-Gândeşte-te logic. Nu găseşti cheie asupra cadavrului, nu găseşti cheie în camera victimei, observi că cineva a fost puțin cam curios. Eram sigură că în cameră nu va avea nimic. Este o lege nescrisă a agenților federali de a nu lăsa dovezi în camere ci în locuri mai greu de găsit. Curiosul negăsind nimic în cameră a căutat maşina a cărui cheie o găsi după ce l-a ucis. Nu găsi nici în maşină nimic, dar ştia că acolo trebuie să fie. Pentru a fi sigur că nu vor fi găsite dovezi şi-a făcut o garanție. Dacă sare în aer maşina nu mai există dovezi.

Frank privea speriat încercând să o urmărească pe cât posibil.

-Nu crezi că sunt cam multe lucruri care ar trebui să-ți treacă prin cap într-o fracțiune de secundă? întrebă el ironic.

-Tu ce crezi, că am ajuns agent federal numai pe ochi frumoşi? La Academie am fost bine instruiți. Acest scenariu s-a format în mintea mea pe măsură ce descopeream mai mult. Instinctul meu a făcut clic la momentul potrivit. Mintea noastră este antrenată pentru situații de acest gen.

După o astfel de explicație Frank nu mai avu curajul să scoată o vorbă. Nu vroia să o jignească cu ceva. Îi explică drumul şi amuți. De la distanță observă un luminiş scăldat în lumina girofarelor care aruncau fascicole de lumină albastră şi roşie prin ceața deasă. Jodie ieşi luându-şi paltonul. Se apropie de polițişti. Observă cum spațiul dintre patru copaci era izolat cu bandă adezivă galbenă. Observă că şi mai în sus era o astfel de izolare. Frank apăru din spate cu o lanternă puternică. Fâşâitul frunzelor uscate distrăgeau atenția lui Jodie. Pământul sub ea era moale. Se simțea nesigură. Îşi puse părul după ureche. Se apropie de şerif. Nu privi în pătratul izolat.

-Şerif Johnson, ce ați găsit?

-Două victime a aceleaşi fiare.

-Două?

-Avem o dovadă, sau un criminal, nici eu nu ştiu cum aş putea numi acest lucru.

-Ce?

-Ați avut dreptate. Am găsit un câine. Era mort. A fost împuşcat de către un vânător care a scăpat.

-Avem încă un martor?

-Nu aş putea să-l numesc martor.

-De ce?

-Cred că a înebunit. Trebuia să-l punem în cămaşă de forță.

-Îi lipseşte un membru sau altceva?

-Nu. El a fost doar muşcat în brațul drept. A reuşit să se ascundă în maşină. Nu vreți să vedeți victimele?

Jodie aprobă cu capul, cu toate că nu era deloc încântată. Bine că nu mâncase nimic. Trecu doar o zi de la sosirea ei şi descoperiseră patru cadavre. Nu-i plăcea deloc. Trecură pe sub banda galbenă. Şeriful descoperi primul cadavru. Fusese sfâşiat şi emana un miros groaznic de excremente. După ce îşi reveni cât de cât privi din nou. Bucăți de carne dispăruseră.

-Este Timothy Fisher. Un vânător.

Şi Jodie observă acest lucru ținând cont de îmbrăcămintea sfâşiată şi de arma de

lângă el. Simțea mirosul amar de la vomă.

-Cel care a scăpat era prietenul său cel mai bun.

Jodie ar fi vrut să-i facă puțin scandal şi să-l învinovățească pentru moartea lui Tim, faptul era însă consumat.

-Şi unde este câinele?

-A fost luat deja şi dus la un laborator. Îl cercetează.

-Şi se spune că poți avea încredere în câine, prietenul omului. Halal prieten.

Şeriful privi jignit spre Jodie care vorbea evitând să vadă cadavrul. Înțelese că aceste cuvinte îi erau adresa lui, care excludea această variantă.

Acoperi cu folia neagră cadavrul şi părăsiră zona izolată trecând pe lângă stânca roşiatică, până ce descoperiră a doua victimă.

Şeriful descoperi cadavrul care era într-o stare şi mai rea decât Tim. Capul nu era foarte afectat, dar restul corpului era tot rupt.

-El este James Forthouse, unul dintre pădurari. Are casa chiar aici lângă pădure.

Ajutorii de şerif fotografiau zona.

-Ați mai găsit ceva prin jurul victimelor?

-Nu.

Simțea cum i se ridică stomacul. Nu mai putea să suporte acel miros de sânge cu carne şi excremente. Observă aburii care părăseau corpurile neînsuflețite. Fugii din zona izolată şi se lipi cu palma de un copac. Vomită. Plângea, dar nu ştia din ce motiv. Plângea pentru durerea pe care au simțit-o victimele în pragul morții, plângea pentru durerea din sufletele familiilor celor decedați.

În fundal şeriful zâmbea satisfăcut. Era de părere că această meserie nu e pentru femei. Aici trebuie să ai inimă de oțel, nu trebuie să te implici sufleteşte în caz. Pentru el femeile erau prea sentimentale şi nu puteau face față pericolului. Locul lor era în pat şi la bucătărie. Era tipul şerifului macho care nu acceptase nici un ajutor de şerif de sex feminin. Avuse de mai multe ori oferte dar erau respinse din start. Cum îndrăzneau ele să se aventureze într-o meserie exclusiv masculină.

Era mulțumit că-i mai tăia puțin din cornele lui Jodie. Îi demonstră că e prea slabă pentru acest caz. Locul ei era la hârțoagele din birou şi la făcut cafea. Nu suporta să fie condus de o femeie.

Jodie se şterse cu un şervețel de hârtie şi se apropie de şerif.

-Vă rog să mă scuzați.

-Nu face nimic, mă aşteptam la aşa ceva.

-De ce?

-Doar sunteți o femeie, ştiam că o să cedați.

-Vreți să spuneți că unui bărbat nu i se putea întâmpla aşa ceva?

-Exact.

-Atunci cum puteți explica urmele de vomă de la celălalt cadavru? Precis a fugit o femeie pe aici, l-a văzut, a vomitat şi apoi a plecat.

Şeriful amuți, mai ales că ştia că Tim era un bărbat „adevărat”.

-Poate că prietenul său George a vomitat pe el. Nu m-ar mira să fie poponar. E mai slab de înger. E mai mult o femeie.

-Bineînțeles că la orice aveți o replică.

-Să schimbăm subiectul că m-am plictisit să mă cert.

-Am venit aici sperând la cooperare dar văd că nu sunt binevenită. Dacă vreți, eu plec.

-Nu înțelegeți de glumă?

Jodie zâmbi în interior. Ştia că el se temea de acest caz şi că se bucura că scăpase de el.

-Ați găsit ceva la moteluri?

-Am găsit camera şi maşina lui. Am găsit şi nişte benzi pe care presupun că a înregistrat câteva răspunsuri la întrebările noastre. Am găsit şi un film foto.

-...şi o bombă, completă Frank cu un tremur în voce. Toți din jur încremeniră.

-Da şi... o bombă, confirmă Jodie.

Privea prin jur cu greu ascunzându-şi zâmbetul de pe buze.

-O bombă? spuse într-un târziu şeriful.

-Cineva vroia să nu găsim acele dovezi. Pentru ele s-a pus în mare pericol. Mâine voi merge să iau amprentele.

-Cum rămâne cu bomba?

-Presupun că nu aveți vreun genist prin zonă.

-Presupuneți corect, interveni lt. Wayne. Şeriful îi aruncă o privire amenințătoare. Nu putea să suporte modul în care agenta federală îi făcea de nimic echipa. Ea se distra de minune.

-Atunci va trebui să o dezamorsez eu.

-Ați mai dezamorsat vreo bombă? interveni grijuliu şeriful.

-Nu, dar întotdeauna firul verde trebuie tăiat.

Şeriful realiză că era luat peste picior.

-Deci, puteți sau nu să o dezamorsați?

-Voi lua legătura cu centrala mâine dimineață să văd ce se poate face.

Era deja frig şi o ploaie măruntă îşi făcea loc printre crengi. Toată echipa se strânse la maşini. Cadavrele fură transportate cu ambulanța.

6

Ploaia măruntă străpungea ceața dimineții. Dr. Warren Collins ieşi repede din maşină, cu servieta ferindu-şi capul de stropii mărunți de apă. Grăbit, păşi pe coridoarele lungi şi pustii. Se opri în fața unei uşi pe care scria Dr. Mary Janway. Nu bătu ci deschise uşa cu putere şi o trânti în urma lui. Ea ridică plictisită privirea spre el. Aruncă diplomatul pe biroul ei. Îl deschise. Scoase un ziar pe care îl aruncă în față. Începu să se plimbe nervos prin cameră.

-Sunt pe cale să afle totul.

Ea privi ziarul unde scria cu majuscule „Sunt vârcolaci în pădurea noastră?”

-Ei cred că sunt vârcolaci, spuse ea relaxată.

-Au scris asta că martorul era prea nebun ca să spună altceva în afară de colți şi sânge.

-Nu ştiu de ce-ți faci griji? Totul este ok.

-Dacă ar fi ok, atunci de ce mor oameni?

-Adică vrei să spui că noi suntem de vină?

-O vină purtăm oricum.

Mary se ridică de pe scaun şi se apropie de el. Încuie uşa. Se puse în spatele lui. Îi şopti în ureche.

-Warren, proiectul s-a încheiat. Nu ne-a ieşit pasența aşa cum am prevăzut dar pe cine-l doare asta?

Warren stătea neclintit. Degetele ei lungi se lipeau de fața lui încordată. Limba ei îi atinse gâtul. Nasturii se deschideau unul câte unul. El închise ochii. Veni în fața lui. Ea îşi desfăcu nasturii de la halatul alb sub care nu mai purta nimic.

-Te-am aşteptat...

O privi excitat. Vroia să o împingă departe de el. Ştia în ce pericol era din cauza proiectului, ea însă ştia cum să-i distragă atenția.

Cu stetoscopul se lipi de pieptul său dezvelit. Metalul rece îl excita. Bătăile inimii îi răsunau în urechi. O strânse în brațe. Ea îi deschise şlițul de la pantaloni. Pielea cafenie strălucea în lumina pală a veiozei de birou. Pantalonii alunecară pe picioare până pe podea. Se lăsă peste ea.

Micul dejun fu delicios. Se afla peste drum de poliție la un local drăguț pe nume Indians. Lui Jodie i se păru ciudat numele dar când păşi înăuntru înțelese motivul. Chelnărița şi ceilalți angajați erau amer-indieni. Localul era destul de populat. În timp ce îşi sorbea cafeaua apăru Frank foarte zâmbăreț. Nu mai era nici o urmă a fricii din seara precedentă din cauza bombei. Se apropie de chelnerița Angela şi îi ceru o cafea. Avea părul negru şi lung.

Frank se apropie cu o ceaşcă de cafea.

-Bună dimineața, spuse el voios.

-’Neața.

-Pot să mă aşez?

-Locul e încă liber.

El se aşeză rapid.

-Şeriful Johnson spunea că se va ocupa de presă, dar se pare că l-a depăşit.

-Vă referiți la articolul din ziar?

-Bineînțeles. Auzi vârcolaci, spuse ea cu un aer iritat.

-Ştiți, Danokeet nu e mare şi nu se poate ține secret nimic.

-Nu am chef să dau explicații unor ziarişti din provincie.

Telefonul țârâi în jacheta lui Jodie. Frank îi urmări mişcările de căutare al aparatului. Îi plăcea când era de dură cu el.

-Aici agent Goodlike.

-Dr Short.

-Aţi descoperit ceva?

-Ar fi bine să veniţi la mine.

Jodie închise telefonul. Se ridică şi îşi puse paltonul, lăsă bani pentru mâncare şi cafea şi ieşi din local. Frank o urmă neinvitat.

-Unde mergem? întrebă el curios.

-Nu am nevoie de ghid, mulţumesc. De acum mă descurc şi singură.

Frank se opri jignit şi o privi disperat. Jodie realiză a fu prea dură cu el. Se întoarse spre el.

-Vrei şi invitaţie specială?

Frank zâmbi şi urcă în maşina ei.

Ajunseră la spital. Urcară la etajul doi. Cu cât se aporpiau mai mult de salonul unde se efectuau autopsiile Frank deveni tot mai nervos. Când ajunseră, acesta preferă să rămână afară. Îi promise că între timp va merge să scoată fotografiile şi să cumpere un reportofon. Jodie ciocăni în uşă şi intră. Îl descoperi pe Dr. Short studiind nişte hârtii pe o masă de inox. Pe masa de autopsie zăcea un câine cu blana sură. Camera era slab iluminată. Lumina cea mai puternică era deasupra câinelui. Din tavan coborî un fir la capătul căruia se afla un microfon. Lângă masă se afla o tăbliţă cu tot felul de instrumente medicale.

-Bine că aţi putut veni aşa de repede.

Jodie se apropie de câine şi îl privi. Nu era un câine de mărime medie. Era o corcitură. Avea totuşi ceva deosebit. Nu ştia ce.

-El ne-a provocat deci probleme.

-El este unul dintre ei, complectă doctorul.

-Da...

-Nu vi se pare ceva deosebit la acest câine?

-Drept să vă spun ceva nu este în regulă cu el, dar nu pot să-mi dau seama despre ce este vorba.

-În stomacul lui am găsit resturi de carne umană, dar nu asta era ceea ce vroiam să vă arăt.

Se apropie de câine şi îi făcu semn lui Jodie să fie atentă. Mănuşa din plastic se lipi de falca de sus a câinelui. Ridică pielea şi ieşiră la iveală nişte colţi ieşiţi din comun.

Erau lungi şi ascuţiţi. Jodie tresări înfricoşată.

-Doamne, ce are câinele ăsta?

-Nu ştiu ce se întâmplă aici, dar aceşti colţi nu sunt de câine obişnuit. Am o ipoteză.

-Care?

-În urma testelor de sânge am descoperit ceva ieşit din comun. Acest câine are ADN-ul transformat. Apar unele frânturi de ADN necunoscut la câini. Sunt unele fragmente care seamănă cu ADN-ul de lup.

-S-ar putea să fie o corcitură de câine cu lup?

-Chiar şi atunci nu se pot explica colţii.

Jodie privi hipnotizată mărimea impresionantă a colţilor albi.

-Mai este ceva curios. Am observat că ADN-ul s-a transformat puţin de când se află la noi în laborator. Ceva se întâmplă cu aceşti câini dar nu ştiu ce. Am luat legătura şi cu Dr. Prof. Jason Flyes de la universitatea din Seatle unde am studiat şi care e specializat în boli genetice la animale dar nici el nu a întâlnit aşa ceva.

-Mai ştiţi ceva despre Shelly?

-Tot mai zace în comă. Şanse de a se trezi sunt minime. Părinţii ei ar vrea să oprească aparatele care o ţin în viaţă. Ea le-a spus odată că nu vrea să trăiască dacă e dependentă de nişte aparaturi. Noi am încercat să-i convingem să mai aştepte, dar ştim că mai bine nu va fi.

-Pot să-l văd pe George?

-Nu ştiu dacă sunteţi pregătită pentru aşa ceva.

-Trebuie să-l văd.

-Cum vreţi...

Părăsiră încăperea pentru autopsie şi coborâră la etajul unu unde se afla secţia de psihiatrie. Se apropiară de o uşă păzită de un gardian. Prezentară legitimaţiile şi intrară. Camera era destul de mică. Un perete era acoperit cu o draperie albă. Un doctor tinerel se apropie de ei.

-Sunt Dr. Francis Boots, cu ce vă pot ajuta?

-Ea e agent federal Goodlike şi am vrea să-l vedem pe George.

Dr. Boots ezită un moment apoi se apropie de peretele mascat apăsă pe un buton şi draperia descoperi un perete de sticlă. Într-un colţ stătea George în cămaşă de forţă.

-Trebuia să-l izolăm că a atacat deja câteva asistente.

Jodie privi şocată. George observă că avea vizitatori. Întoarse încet privirea. Ochii îi erau fioroşi şi în acelaşi timp speriaţi. Se smucea în cămaşa albă legată cu curele de piele maro. Părul era ciufulit. Se ridică şi se întoarse cu privirea spre spectatori. Începu să urle ca un lup. Privirea era rece, fără viaţă. Deodată se năpusti asupra lor şi se lipi de zidul de plexy glass. Jodie sări în spate speriată. Lovi capul de geam. Îşi lipi obrazul rece. Începu să urle şi să se arunce de ziduri.

-Nu se răneşte?

-Este o cameră specială. Nu se poate răni grav.

Începu să urle. Deoadată privirea rece dispăru şi o stare de panică îl învălui. Începu să urle. Se învârti speriat vrând să se asigure că nu se afla nimeni în spatele său. Se lipi din nou de geam. O privi pe Jodie. Urlau după ajutor. Şi apoi spuse:

-Hachika... fugi... Hachika!!!

-Ce spune?

-Nimic important.

Începu să alerge prin cameră şi se izbi de ziduri.

-Colţiii... sânge... Hachika. Hachika va reveni. Vă va mânca!!!

-Ce spune? Cine e Hachika?

-Nu ştiu, delirează.

Se lipi cu faţa de geam şi o privi pe Jodie fix în ochi. Numai urla. Se calmă. Buzele i se lipiră de geam. Şopti:

-Ajută-mă... Hachika mă va ucide.

Dr. Short o scoase afară din cameră. Auzi în fundal urletelelui George.

-V-am spus că nu e o privelişte drăguţă.

-Doamne, ce a putut să-l facă aşa?

-Frica.

În drum spre Hanul Sunrise îl colectă şi pe Frank care făcu aprovizionarea. El

conducea maşina pentru ca ea să poată studia fotografiile. Scoase teancul de 12 fotografii. Aproape toate erau întunecate. Pe una din fotografii observă un monitor pe care erau diferite formule chimice. Din păcate nu putea descifra nimic. Alte fotografii arătau nişte conducte şi un zid degenerat. Cu siguranţă un subsol. Blițul destul de slab nu reuşi să scoată în evidenţă toate detaliile din acea încăpere. În penumbră observă nişte animale cu blană. Părea un laborator, dar ce căuta el acolo? Ce spera că va găsi? Una dintre fotografii nu era clară. Era luată de aproape. Prezenta o pată alb-rozalie care acoperea jumătate din fotografie. Observă nişte contururi vagi şi spălăcite datorită aparatului nu foarte performant. În colțul drept de sus se descifră un ochi. Câteva fire roşiatice se pierdeau în albul fotografiei.

Mai găsi o fotografie cu nişte acte pe care nu le identifică. Maşina ajunse la han. Urcară fără să o anunțe pe Lexy. Jodie purta în mână un diplomat pe care scria cu litere galbene FBI. Cei câțiva clienți priveau speriați. Jodie îşi puse o pereche de mănuşi sterile şi îl obligă şi pe Frank să facă la fel. Desigilară uşa şi intrară. Aşeză diplomatul pe pat. Scoase din geantă o cutiuță de plastic de culoare neagră. O deschise. În ea se afla o pensulă stufoasă şi pudră specială. Cu pensula presără pudra pe mobilă în speranța că vor găsi o amprentă.

-Presupun că tipul a fost prudent dar nu se ştie niciodată. Oricum trebuie să găsim amprenta lui Bill.

Frank nu spuse nimic. Privi cu atenție spectacolul gratuit. Jodie găsi o fractură de amprentă. Scoase o altă cutie pătrată cu folie specială. Dezlipi o filă de folie. O lipi peste pudră şi pe ea se imprimă amprenta. Cu grijă ridică amprenta transpusă pe folie şi pentru a o proteja o acoperi cu o altă folie. Acum amprenta era în siguranță. Mai găsi încă o amprentă. Repetă procedura. Frank nici nu vroia să o întrebe cum va identifica amprentele. Ştia că îi va trânti una din frazele ei academice.

-Nu mai avem ce căuta aici. Restul camerei este „curată”.

Părăsiră camera şi coborâră pe scările şubrede. Ajunseră în spatele hanului. Frank nu ştia cum să-şi ascundă teama față de bombă.

Jodie desigilă uşa şi intră înăuntru. Frank nu mai putu rezista tentației de a afla modul în care vor dezamorsa bomba.

-Nu vă supărați, dar totuşi cum vreți să dezamorsați bomba?

-Trebuie să dau un telefon la FBI. Acolo am un coleg cu care am fost la dezamorsat bombe şi el îmi va spune ce fir să tai.

-Adică va fi dezamorsată prin telefon?

-Ai o propunere mai bună?

Frank amuți, dar nu avea încredere în cineva care nici nu vedea bomba. Jodie deschise valiza şi scoase o oglindă rotundă cu diametrul de 5 cm care era fixată pe o ramă metalică cu o tijă de 20 cm. Cu oglinda privi sub maşină şi revăzu bomba lipită.

-Frank, te rog să aduci din maşină targa.

Frank dispăru din garaj. Jodie formă rapid un număr de telefon. Aşteptă câteva secunde până ce se auzi o voce puternică de bărbat.

-David?

-Mă cauți pentur o ocazie specială?

-Parcă nu ştii?

-Ai de a face cu o bombă?

-Da, şi aici la capătul lumii bineînțeles că nu au genişti.

-Crezi o putem dezamorsa aşa? întrebă David.

-La prima vedere nu e prea fioroasă. M-ar mira ca aici să fie nişte specialişti în explozibil pentru a confecționa o bombă complexă.

Între timp venit Frank cu o targă scurtă pe roți. Jodie îi făcu semn să o aşeze sub bombă.

-David, aşteaptă puțin până mă pregătesc.

Scoase din valiză o cască mică pe care o puse la ureche. Frank pregăti şurubelnițele şi alte accesorii. Jodie se întinse pe targă şi se strecură sub maşină, exact sub bombă.

-OK, David, drăguța este chiar deasupra mea.

-Ce mărime are şi cum arată?

-Bomba e mascată de o cutie neagră dreptunghiulară cam de 10 pe 20 cm. Are o singură gaură prin care luminează un led roşu. Văd un fir mai gros îmbrăcat în plastic violet care iese din cutie şi se pierde undeva la intrarea în motor, presupun că se îndreaptă spre aprindere.

-Vezi ceva şuruburi?

-Unul singur.

-Desfă-l.

Jodie luă şurubelnița electrică şi deşurubă. Cutia de plastic se desprinse încet. Pe fruntea ei se formară sudoare. Lumina pe care i-o făcea Frank cu o lanternă o orbea dar nu mai avea chef să se certe cu el.

-Capacul e jos.

-Ce vezi?

-Câteva fire, cred că sunt vreo cinci şi are şi nişte circuite, poate fi sora geamănă a bombei pe care ai dezamorsat-o în Washington la barul Flow.

-Nu cred că vor fi probleme. Vezi şi explozibilul?

-Nu e mult, dar destul cât să ne arunce în aer.

-OK, deci trebuie să fie un fir portocaliu.

-L-am găsit, spuse Jodie pregătindu-se să-l taie patentul.

-Nu cumva să te atingi de el!

Jodie încremeni.

-David, nu mă mai speria aşa.

-Mai trebuie să fie un fir albastru care duce la o baterie de la care se alimentează cu energie.

-L-am găsit.

-OK, firul acela poți să-l tai.

Frank deja era cu nervii la pământ. Îi era greu numai să urmărească ceea ce făcea Jodie nici nu s-ar fi imaginat pe targa aceea în locul ei. Jodie fixă patentul pe fir. Închise puțin ochii şi apoi privi atentă. O dureau ochii de la lumina puternică a lanternei.

-Jodie să nu-ți fie frică, taie firul, îi şopti David în ureche.

-Şi dacă nu e cel potrivit?

-Aveți 5 secunde să dispăreți de lângă maşină.

-Ce veşti minunate îmi aduci.

-Concentrează-te. Taie firul albastru.

Jodie îşi sterse fruntea de transpirație. Inima îi bătea tot mai repede. Cele două lame între care se afla firul se apropiau. Tăie. Ledul roşu pâlpâi de câteva ori. Jodie încremeni,

dar se opri.

-Am reuşit.

Frank căzu în fund pe betonul prăfuit. Era uşurat.

-Treabă bună, Jodie, spuse David.

-Treaba bună ai făcut-o tu.

-Fără sângele tău rece n-am fi reuşit.

-Acum poți să tai şi firul care duce la aprindere şi poți să dezlipeşti bomba, presupun că e fixată cu magnet.

Jodie tăie firul şi desprinse bomba. Ceru o pungă de la Frank şi ambală bomba. Ieşi de sub maşină. Frank era deasupra ei în picioare şi o privi.

-Ce te holbezi aşa?

Frank se simți înjosit şi rămase fără replică. Se întoarse cu spatele. Jodie se ridică şi îşi scutură hainele.

-David, îți rămân datoare...

-Mă inviți la Flow, ok?

-Mai vedem.

Jodie se eliberă de microfon. Împachetă toate sculele şi părăsi garajul. Frank ducea bomba. Tot tremura de frică să n-o scape. Jodie îşi aminti că vroia să ia nişte amprente de la maşină. Se întoarse şi umplu maşina cu pudră specială. Reuşi să recupereze câteva. Era convinsă că va găsi şi pe cutia bombei vreo amprentă-două. Cu toate suvenirurile pirotehnice părăsiră hanul Sunrise.

Jodie se aşeză pe canapeaua din camera de zi. Trebuia să se odihnească. Trebuia să prânzească ceva deoarece îi cârâiau mațele. Coborî pe scările înguste după ce puse toate dovezile în seiful apartamentului. Nu avea încredere în polițiştii de aici, poate vroiau să ascundă ceva şi dovezile ei puteau dipărea. Scoase una din benzile înregistrate de Bill şi introduse caseta în reportofon. Îl conectă la căşti. În timp ce traversa strada spre „Indians" porni banda.

„Azi e 10 octombrie, am mai aflat ceva. Sunt în drum spre spital. Ceva nu e în regulă aici."

Jodie se sperie când se întrerupse banda. Controlă repede să vadă dacă nu cumva i-a rupt banda. Banda era intactă. Porni din nou aparatul. În timp ce se pregăti să traverseze aruncă o privire spre sediul poliției unde observă că şerif Johnson îl interoga pe Frank. Vocea cam răguşită de la atâta tutun a lui Bill continuă.

„E ora 15, şi mă aflu într-un tunel subteran..."

Jodie intră în restaurant şi se aşeză la o masă. Cercetă meniul iar când veni chelnerița Angela comandă o porție de Chilli con carne. De la Frank află că propietarul restaurantului este chiar tatăl chelnăriței. Banda continuă. Observă că era urmărită cu atenție de ceilalți clienți. Şuşoteau.

„Aici miroase a mucegai. Conductele astea sunt cam ruginite. Nu ştiu dacă au fost curățate vreodată..."

Jodie îşi spunea în minte să continue cu ceva important. Auzi cum Bill tuşi puternic pe bandă. Între timp îi veni mâncarea.

„...În față este o uşa metalică mare. Este încuiată. Se deschide numai introducând un

cod. Trebuie să existe ceva după uşa asta. Sunt sigur că aici este. Dacă n-ar fi aşa, cine ar avea interesul să păzească cu un sistem sofisticat o încăpere de la un subsol jegos şi neîngrijit..."

'Unde e subsoul? Spune odată', îşi spuse Jodie în minte.

„Luminile slabe pe care le fac becurile pe acest culuar nu-mi permite să apreciez cât de lung este. Introduc un cod la întâmplare..."

Se auziră nişte sunete electronice în urma introducerii numerelor. Se auzi un fâşâit, ca într-o cameră etanşă când se deschide.

„...nu-mi vine să cred că am deschis-o din prima. Nu credeam că sunt aşa de proşti să facă un cod la îndemâna oricui. E întuneric. Este o încăpere destul de mare. Pereții sunt plini de conducte de la clădirea de deasupra..."

'Care clădire?' îşi spunea Jodie în timp ce sorbea din mâncare. Privea pe geam afară şi observă că şerif Johnson tot se mai sfădea cu ajutorii săi. Precis că a pus pe careva să o urmărească la fiecare pas atunci când nu este cu Frank. În Frank putea să aibă încredere, îşi spunea ea. Ştia că o simpatiza şi dacă i-ar cere, ar tace mormânt. Continuă să asculte banda.

„...Doar un câine mai este într-o cuşcă. Presupun că ceilalți au fost eliberați. Mă apropii de o sursă luminoasă albastră. Este un calculator pe al cărui ecran se îmbină nişte culori pentru a face ambianță plăcută. Vreau să văd dacă pot să sparg codul. Presupun că au folosit un nume de om pentru cod. J-A-C-K. Să vedem. Uite că am reuşit. Precis nu se aşteptau să dea de ei unul ca mine. Incredibil..."

Jodie murea de nerăbdare să afle mai multe şi îi era ciudă că nu putea să facă nici o legătură. Subsol-câine-Jack. Auzi pe bandă sunetul declanşării aparatului foto.

„...în spate am auzit un sunet. Mă apropii. Este prea întuneric să descifrez ceva. Câinele din cuşca din față este neliniştit. Tot se mişcă. Mai văd o altă cuşcă, dar este mai mare. Vreau să fac o fotografie..."

Jodie auzi un sunet îngrozitor pe bandă.

„...Doamne..."

Se întrerupse înregistrarea. Controlă aparatul. Observă că prima parte a casetei se terminase.

Nervoasă îşi smulse casca din ureche şi termină mâncarea. Cu toții o priveau. Jodie îşi tamponă buzele cu un şervețel. Observă că pe şervețele erau imprimate numele restaurantului. I se părea drăguț că cineva a mai cheltuit bani şi pentru imprimeu în această văgăună între munți. Scoase rujul şi oglinda de voiaj. Trecu batonul roşiatic peste buze şi apoi le tamponă cu un şervețel pentru a înlătura surplusul. Observă că tot localul privea spectacolul ei. Scoase din portofel bani pentru mâncare şi apoi părăsi localul.

Intră în sediul Poliției, o salută pe Marge şi intră în sala mare unde erau strânşi cu toții şi şuşoteau. Amuțiră când ea păşi în sală.

-Continuați vă rog, să nu vă deranjeze prezența mea.

-Putem continua mai târziu, spuse politicos şeriful. Toți ajutorii se răsfirară pe la mase şi îşi făceau ceva de lucru.

Lt. Wayne nu se clintea din loc. Era curios de ce avea de spus Jodie.

-De ce am impresia că îmi ascundeți ceva? spuse ea bănuitor săgetându-l cu privirea pe Wayne. Ştia că el era mai slab şi poate se scapă, dar şeriful i-o luă înainte.

-Nu vă ascundem nimic, şi noi vrem să încheiem cazul cât mai repede, dar cât timp mai apar cadavre...

-Au mai apărut?

-Nu.

-Atunci de ce puneți problema ca şi cum v-ați mai aştepta să apară câteva?

-M-am exprimat poate puțin neclar.

-După părerea mea a fost foarte clar, ce părere aveți lt. Wayne? Acesta tresări speriat că a fost inclus în discuție. Pe pariu că nici nu ştia despre ce era vorba, era doar o marionetă.

-Sunt de aceeaşi părere ca şi şerif Johnson.

Şeriful zâmbi mulțumit că subalternii săi şi-au învățat poezia.

-De ce mă urmăriți?

-Noi nu vă urmărim.

-Asta puteți să le povestiți la consătenii d-voastră. Eu ştiu ce înseamnă să fiu urmărită.

-Recunosc că am pus pe cineva din ajutorii mei să vă urmărească doar ca să vă protejăm. Nu vrem să vi se întâmple ceva.

-Vă aşteptați să se întâmple ceva?

-Vă rog să nu mai faceți speculații pe seama mea.

-De cine vă este frică? Voi ştiți ceva ce eu nu trebuie să aflu.

-Nu vă ascundem nimic ce v-ar putea ajuta să terminați această harababură. Mai mult nu am de spus.

-Ok, nu am vrut să vă ating egoul, dar trebuie să mă înțelegeți şi pe mine.

-Aici sunteți în departamentul meu şi dacă nu vă convine, depuneți plângere la Marge. Ea mi-o va da.

Se întunecase destul de repede. Noaptea o luă prin surprindere lucrând la calculator. Doar lumina veiozei se observa. Camera era scufundată în umbre. Degetele ei fugeau cu viteză pe tastatura Laptopului. Scoase din geantă cutiuța cu amprentele. Scoase folia în care era izolată o amprentă. Apăsă câteva taste şi de sub tastatură ieşi un pătrat cu o plăcuță fotosensibilă. Aşeză folia pe placa fotosensibilă. Introduse un cod în calculator şi amprenta apăru pe monitor. O stocă. Apăsă câteva taste şi placa fotosensibilă ieşi din nou din calculator. Jodie introdu următoarea amprentă. Uşița mobilă reintră în calculator. Şi a doua amprentă fu stocată.

Jodie privi amprenta uriaşă de culoarea albastră cum se pierdea pe ecran.

Introduse codul FBI pentu a avea acces la amprente. Puse calculatorul să identifice prima amprentă stocată.

Sub amprenta inițială îşi făceau apariția cu o viteză uluitoare câteva zeci de amprente. După ce au fost epuizate câteva sute prima a fost identificată. Amprenta identificată a fost izolată intr-un colț lângă el apărând dosarul corespunzător ei. Era amprenta lui Bill Cawfield.

Repetă procedura pentru a doua amprentă, pe care o dezlipise de pe bombă. Bomba fusese singurul loc unde persoana căutată nu-şi şterse urmele. Precis spera că nimeni nu va mai ajunge să găsească ceva din ea. Amprenta fu identificată pe porțiuni izolate. Aşteptă să fie afişat dosarul şi fotografia. Fu şocată când lângă amprentă apăru un mesaj cum că nu are acces la dosarul respectiv, care ar fi strict secret. Pentru a primi informațiile dorite era

rugată să mai introducă o nouă parolă de acces.

Se enervă. Nu era expertă în calculatoare încât să poată să spargă un cod FBI. Cawfield ar fi reuşit şi precis că a şi incercat.

Lumina de pe coridor se furişă pe sub uşă în camera întunecată. Jodie se lăsă pe spate şi studie rezumatul cercetărilor ei de până acum pe care trebuia să le expedieze şefului.

O umbră se lungi pe sub uşa camerei. Jodie era atât de concentrată încât nici nu observă că cineva era la uşa ei. Pe sub uşa se strecură un bilețel. Umbra dispăru de la uşă. Se auzi un sunet metalic de la uşa de jos. Jodie îşi ridică privirea speriată. Strecură degetele printre jaluzelele de aluminiu privind strada liniştită scăldată în luminile stradale. Nici urmă de om. Precis vântul trânti uşa. Se ridică de la masă. Vroia să se asigure că încuie uşa de la apartament, pentru orice eventualitate. Îşi aruncă privirea asupra uşii şi observă biletul.

Se apropie. Îl ridică. Se lăsă pe podea proptindu-se cu spatele de uşă. Era un şervețel îndoit în formă de triunghi. Deschise şervețelul. Pe el scria cu tuş negru şi cu majuscule: HACHIKA.

Nimic altceva. Jodie încremeni. Pipăi textura mătăsoasă a şervețelului. Simți într-un colț urma unui imprimeu. Cercetă locul cu privirea dar nu recunoscu nimic. Se ridică cu el si se apropie de birou. Puse şervețelul direct în lumină şi observă că era doar una dintre cele trei file ale unui şervețel. Imprimeul era precis pe fila superioară. Descifră ceva foarte vag. Cu un creion trecu fin peste şervețel. Descifră cuvântul: INDIANS.

Țârâitul soneriei o făcu să tresară. Îşi aţinti privirea asupra uşii. Nu mai aştepta nici un musafir. Se ridică încet şi se apropie de uşă. Privi prin vizor dar nu descoperi decât un trandafir. Descuie. Era Frank. Îi întinse trandafirul galben.

-Cu ce ocazie? spuse ea surprinsă de gest.

-Cu ocazia prilejului.

-Îți baţi joc de mine?

-Doamne fereşte!

-Atunci nu înțeleg motivul pentru care îmi oferi o floare.

-Trebuia să fac asta.

-Te-a obligat careva?

-De ce nu-mi dai o şansă?

-Nu înțeleg ce vrei.

-S-ar putea să fi o dată om şi nu agent FBI?

Ea îl privi debusolată.

-Pot intra?

Jodie îi făcu semn cu mâna să intre. Închise uşa după ea.

-Îți place să stai în întuneric?

-Doar în semi-întuneric.

-Îmi pare rău dacă nu mă exprim la nivelul FBI.

-Ia uite că motanul blând îşi arată ghearele.

-Vroiam să te invit la o cafea.

-Nu cumva eşti de serviciu la Poliție?

-Ba da.

-Şi tragi chiulul?

-Este în plină noapte. Nu se intâmplă nimic.

-Şi dacă dormeam?

-Am văzut lumina.

-Poate am adormit cu lumina aprinsă.

-Eşti prea exactă pentru a face aşa ceva.

-Te pomeni că eşti şi un psihanalist între timp.

-Ai putea să fi puțin mai amabilă?

-Dacă nu-ți convine, uşa este descuiată.

Frank realiză că discuția nu ducea la nici un sfârşit. Se apropie de biroul ei scăldat în lumina galbenă. Stătea cu spatele la Jodie. Ea profită de ocazie şi privi trandafirul. Îi plăcea, dar nu vroia să arate. În slujba ei era mai bine aşa, ținând cont şi de poziția pe care o ocupa în acest caz. Momentele de slăbiciune nu erau permise deoarece puteau fi modul cel mai simplu de a provoca o scurgere de informații. Frank descoperi şervețelul.

-Indians?

-Ce înseamnă Hachika?

-Nu ştiu.

-Frank nu fă pe prostul. La toți le e frică de Hachika, dar observ că vă e teamă să vorbiți. Ți-ai înghițit limba?

Jodie se apropie de el. Îl privi cum încerca să spună ceva dar se abținea.

-Johnson e problema. El nu te lasă să vorbeşti. Frank înghiți în sec.

-După ce pleci, pentru tine s-a încheiat doar un caz, dar eu mai am nevoie de acest loc de muncă. Trebuie să înțelegi. În Danokeet, Johnson e legea.

Jodie se apropie de el. Se propti cu spatele de perete şi îl privi în lumina pală a veiozei.

Frank observă amprenta pe ecranul laptopului.

-Ai reuşit să identifici amprentele?

-Ale ucigaşului, nu. Se pare că se află în evidența FBI dar nu am acces. În acest caz e ceva putred.

-Pute de la un kilometru.

-Acolo e pădurea. Am coşmaruri, spuse ea.

-Ce fel de coşmaruri?

-Tot timpul visez că fug prin pădure doar într-o cămaşă de noapte albă. Fug şi îmi întorc privirea în spate. Simt că mă urmăreşte ceva sau cineva. Nu-l pot auzi, dar îl simt. Se apropie tot mai repede de mine. Sunt desculță. Ceața este deasă. Nu mai văd nimic de ea. Frunzele uscate foşnesc sub tălpile mele. Ştiu că vrea să mă ucidă. Mi-e frică. Mă opresc. Vântul rece îmi trece prin țesătura fină a pijamalei. Ştiu că nu am scăpare. Mă las să cad pe covorul moale de frunze. Mirosul este asemănător morții. Simt că mă descompun. Parcă membrele se desprind de corp şi se indepărtează. Nu mă doare nimic. Mă adâncesc în frunze. Ele mă acoperă. Pământul mă acoperă.

-Cred că eşti prea obosită. Acest caz te obsedează.

-S-ar putea, spuse ea privind în gol. Îşi apropie nasul de trandafir pentru a simți mireasma. Frank o privi. Părul ei era prins în coadă, doar câteva şuvițe mai scurte atârnau pe la perciuni. Era cu mult mai drăguță decât în îmbrăcămintea sobră de agent FBI. Purta o cămaşă în carouri, precis un suvenir de la un fost iubit. Blugii decolorați şi mulați o întinereau. Frank era vrăjit de ea. Se apropie. O lipi de zid. Ştia, acum ori niciodată. Jodie tresări şi îşi întoarse brusc privirea spre el. Nasurile lor aproape că se atingeau. Ochii i se măriră şi pupilele se dilatară. Frank îi simțea respirația speriată. O dorea. Jodie era

dezorientată. Simțea mâinile puternice care o strângeau de umeri. Îl privea. Ochii ei se umeziră. Acea apropiere dintre ei era insuportabilă. Simțea cum se apropie încet de buzele lui. O lacrimă se desprinse şi se prelinse încet pe obrazul ei. Privirea lui Frank se aținti asupra picăturii care lăsa o dâră sărată pe piele. Cu buzele îi colectă lacrima. Buzele lui Jodie erau întredeschise. Buzele lui le-au întâlnit pe ale ei. Se atinseră pentru o secundă. Jodie se dezlipit de el. Îl dădu la o parte şi se aşează pe scaunul de la birou.

-Frank, te rog să încetezi.

Frank se propti cu coatele de zid şi privi spre podea. Observă trandafirul cum zăcea pe podeaua de lemn. Îl ridică. Îl puse pe birou în fața ei. Nu spunea nimic. Jodie observă că se apropia de ea.

-Nu pot.

-Nu vrei, spuse Frank cu o tentă de tristețe în voce.

-Ai dreptate. Poate ar trebui să fiu mai relaxată. Crede-mă, e mai bine aşa.

-Pentru tine.

-Chiar tu ai spus-o. Eu voi pleca iar tu vei rămâne. Asta vrei, o aventură de o noapte?

Frank se întristă.

-De ce eşti asa... aşa de dură, aşa de rece? De ce nu vrei să mă laşi să mă apropii de tine?

-Nu vreau să-ți țin discursuri cu privire la şansele noastre. Acum îți spun că nu se poate şi trebuie să înțelegi.

Se vedea că din băiețelul timid care stătea cuminte în spatele biroului nu mai era nici o urmă. Se apropie de ea şi vroia să o sărute. Jodie îşi aruncă repede mâna în spate şi înfăşcă pistolul pe care îl purta la blugi. Îi lipi țeava de piept.

-Vrei să tragi în mine?

-Nu vreau, dar sper că aşa vei înțelege.

Frank privi spre țeava rece a pistolului.

-Ok, spuse Frank îndepărtându-se.

Jodie îl urmări cu privirea. Îl simpatiza, poate chiar îi plăcea de el, dar nu era posibil. Nu era permis. Cariera ei era mai importantă ca şi fericirea. Frank deschise uşa şi părăsi apartamentul peivind-o cu durere. Ea luă trandafirul în mână şi îl mirosi. Auzi cum uşa metalică se închise. Privi printre jaluzele şi îl observă pe Frank cum trecu pe lângă maşina ei parcată, ca apoi să dispară în încăperea de sub ea. Observă cum un fir de vânt se juca cu câteva frunze uscate, ridicându-le.

Se lăsă pe scaun şi privi monitorul.

Lumina care pătrundea prin sticla mată a uşii creă o atmosferă înfricoşătoare. Un piuit ritmic se chinuia în surdină. Doamna Taylor îşi ridică fața ridată dintre pălmi. Lumina pală o mângâia şi îi scotea în evidență durerea care şi-a croit cărări adânci în pielea ei. Avea cearcăne impresionante iar ochii îi erau umflați de la atâta plâns. Se apropie de onorabila vârstă de 50 de ani iar vremea i-a pedepsit crâncen înfățişarea. Părul grisonat se revărsa în bucle pe spate. Ochii verzi erau spălăciți de la prea multe lacrimi.

O privea pe Shelly cum zăcea nemişcată pe pat. Dormea. Doar tubul de plastic care îi asigura respirația nu se potrivea cu acest tablou. O ținea de mâna care mai era întreagă. Ştia că totul se sfârşise. Ea renunțase, cu toate că doctorii tot mai încercau să o mențină în viață. Acesta nu se poate numi viață. Cine ştie unde era Shelly în acel moment.

Mâna ei uscată se plimba pe fruntea tinerei. Era mama ei şi era neputincioasă. Şi-ar fi dat propia viață pentru a o salva pe a lui Shelly. Nu mai avea rost. Mâna ei se pierdu prin părul buclat a tinerei.

„Cine ți-a făcut asta? Ce bestie drăcească te-a ucis?" Ştia că mai trăia dar privind-o în starea în care era nu o putea numi vie. Ştia că nu îşi găsise liniştea. Ştia că numai ea avea acest drept. Ea i-a dat viață. Singura îndreptățită era ea. Mâna pătată de vreme desfiletă tubul cu oxigen. Se lăsă pe spate pe scaun şi privea cum îşi pierdea unica fiică. Privea cum viața se scurge pe măsură ce oxigenul nu mai ajungea în pieptul ei. Vedea cum fiica ei îşi găsi pacea. Un sunet strident acompaniat de linia continuă de culoare verde de pe ecran semnala că Shelly murise. Se declanşă alarma şi un grup de doctori şi asistente năvăliră în încăpere. Pregătiră defibrilatorul şi aplicară primul şoc. D-na Taylor privea şi începu să țipe. Se nepusti asupra medicilor încercând să-i oprească.

-Lăsați-mi fata în pace!!! Lăsați-o să moară liniştită...

Asistentele încercau să o calmeze, dar privirea ei era înțeţoşată vedea doar corpul neînsufleţit al fiicei sale care se zbătea în urma şocurilor electrice.

Doctorii ştiau că nu mai puteau face nimic.

Țârâitul telefonului mobil răsună în cameră. Jodie tresări speriată, pipâind după o sursă de iluminat. Aprinse veioza. Pe noptieră zăcea telefonul. Îl înfăşcă.

-Da?...

-Aici Dr Short, sper că nu vă supărați că v-am trezit.

-Spuneți ce aveți pe suflet.

-Shelly Taylor a murit.

-Deci nu s-a mai trezit din comă. Acum nu mai am nici un martor plauzibil.

-A fost ucisă. Mama ei a deconectat-o de la aparatul de respirat. Se va ajunge precis la proces.

-Ce groaznic, dar o înțeleg.

-Poate ar trebui să veniți la spital.

-Poliția a venit deja?

-L-am sunat pe şerif Johnson, e pe drum deja.

-Cât este ora?

-Tocmai a fost ora şase.

-În zece minute sunt la d-voastră.

-Vă aştept. Era să uit. Mai am ceva să vă arăt. Nu vă va încânta.

Jodie închise telefonul. Repede se îmbrăcă şi coborî scările înguste. Când deschise uşa metalică un vânt rece o păli pe față. Se crăpa deja de ziuă. Se apropie de maşină.

-La dracu`.

Toate roțile de la maşina ei fură tăiate.

Se apropie de uşa poliției şi bătu puternic în geam. Era nervoasă. Cineva vroia cu orice preț să o scoată din oraş. Cuiva nu-i plăcea deloc de ea. Frank apăru adormit. Căscă. Deschise uşa.

-Ce-i?

-Presupun că nu ai văzut cine mi-a tăiat pneurile?

Frank încremeni.

-Ia-ți maşina de serviciu că sunt aşteptată la spital.

Maşina străpungea ceaţa care se plimba printre străzi. Jodie ura tot oraşul. Nu era nimic care să o facă să-şi petreacă aici vacanţele. Cine nu o suporta? Cine avea ceva deascuns? Precis a dat peste ceva mai măreţ decât a presupus la început. Cineva vroia că o oprească. Dar, acest ultim atentat o făcu să fie şi mai entuziasmată. Nu reuşi să o intimideze. Era mai hotărâtă să afle ce se întâmplase.

Îl privea pe Frank cum conducea. Era adormit. Tot drumul căsca şi se stergea la ochi. Barba era ţepoasă. Părea neîngrijit.

Cât n-ar da să fie acum în Washington D.C., în apartamentul ei sau la sediu ocupându-se de teancurile de hârţoage. Munca de teren era obositoare. Nu reuşi să se odihnească de când ajunse în Danokeet.

Luă o cafea de la automatul de pe coridorul spitalului. Dr Short o întâmpină şi o conduse în camera lui Shelly. Când Jodie observă ridicătura acoperită cu cearceaful alb i se făcu rău. Îi explică lui Dr Short că la ora acea matinală nu era în stare să vadă o persoană moartă.

În drum spre laboratorul său, Mason Short îi relată că şeriful deja se ocupa de cazul Taylor, îi interoga pe doctori, pe asistente şi părinţi. Ce mai, era foarte harnic.

Laboratorul avea aceeaşi atmosferă glaciară ca la orice oră. Nu avea nici un geam. Luminile albăstrui ale dulapurilor frigorifice împânzeau camera. Dr Short deschise uşa de sticlă a unui dulap frigorific şi aşeză o eprubetă într-un stativ din interior. Se apropie de un aparat pe care îl deschise. Era o centrifugă în care se aflau diferite probe de sânge. Cu o pipetă puse pe un dreptunghi de sticlă o picătură de sânge.

Se apropie de masa iluminată unde puse proba de sânge sub un microscop electronic. Privi prin vizor şi reglă claritatea.

-Vă rog să priviţi şi d-voastră.

Jodie îşi apropie privirea de vizor. Văzu cum nişte celule se tot transformau dar nu înţelegea nimic.

-Şi ce ar trebui să văd? spuse ea nevinovată.

-Aţi văzut prima probă de sânge a câinelui...

-Da...

-Aceasta este aceeaşi probă.

-Dar arată altfel.

-Chiar asta mă nedumireşte. Celulele sale sunt în continuă transformare şi după testele făcute de mine se află într-o continuă degradare.

-Nu prea înţeleg.

-Cu toate că nu pot să vă dau o explicaţie ştiinţifică cam aşa ar trebui să vă închipuiţi că se întâmplă. O găină se transformă în dinozaur, străbunii păsărilor.

-Adică?

-Se degradează celula până la forma lor iniţială.

Motoarele părăsiră şoseaua şi ajunseră pe un drum forestier. Într-un luminiş se opriră. Erau doi bărbaţi şi două femei. Se aruncară pe frunzele uscate şi începură să bea bere ieftină urlând ca nebunii.

Un câine mare stătea în pădure cu urechile ascuţite ascultând gălăgia. Era singur. Avea blana neagră. Nu observă că era urmărit din spate. Îl interesau doar vocile care puteau fi potenţiale delicatese.

Respiraţia sa era grea, semăna cu un horcăit. Respiraţia depăşi un tufiş şi se apropia tot mai mult de câine. Acesta nu observă nimic.

Câinele se trezi înfăşurat de ceva şi simţi nişte colţi care îi străpunseră esofagul. Încerca din răsputeri să se elibereze. Îşi arăta colţii impresionanţi dar nu reuşi mare lucru. Schieuna de durere. Pielea albă cu puţin păr pe ea îl scutura până ce smulse toată viaţa din câine. Acesta căzu pe frunzele uscate scăldându-se în propiul sânge.

Unul dintre rockeri auzi un sunet în depărtare.

-Aţi auzit şi voi?

Al doilea bărbat tocmai îşi pregătea o porţie de cocaină pe o suprafaţă netedă. Scoase un pai de plastic pe care şi-l introduse în nas. Inspiră pulberea albă întinsă în linie dreaptă. Îşi lăsă apoi capul pe spate. Se lăsa să cadă în marea de plăcere. Dădu mai departe restul cocainei la fata cu care venise. Ea avea părul violet şi avea 17 ani.

-Eu plec, nu-mi place, spuse acelaşi rocker.

-Buddy, nu strica toată distracţia. Am venit aici să ne distrăm.

-Ai auzit şi tu de crimele din pădure, nu vreau să fiu următoare victimă.

-Sunt doar poveşti.

-Este Hachika, sunt sigur.

-Dacă eşti un laş atunci dispari, ia-ţi şi târâtura cu tine.

Fata se uită scârbos la el şi se sui pe motocicletă. Buddy îşi puse casca şi dispăru într-un nor de fum.

Snake o privi pe Claire cum savura fiecare granulă din pulbere.

-Îţi place tigroaica mea?

-Snake eşti nemaipomenit. Se apropie de el şi îl sărută.

-Este marfă bună, tocmai am primit-o.

-Este excelentă.

S-au lăsat pe spate. El desfacu o conservă de bere care îl udă pe geaca neagră de piele plină de nituri şi lanţuri. Luă o gură. Berea se prelingea pe faţa nebierbărită şi plină de cicatrici.

-Dacă vine Hachika? spuse ea începând să râdă în hohote.

-Dacă vine am belit-o, spuse Snake umplându-şi gura cu lichidul amar.

Claire se ridică în picioare şi îşi ridică mâinile spre cer şi urlă.

-Hachika!.

Snake o privea şi râdea. Drogul îşi făcea deja efectul. Urla în continuare şi se învârtea pe loc.

Nici nu au observat că erau urmăriţi din tufele care se aflau la doi metri de ei. Horcăitul era tot mai puternic.

Biblioteca orăşenească din afară arăta destul de rău, dar cum intrai în hol te aştepta o privelişte încântătoare. Podelele de lemn, pereții vopsiți în galben. Jodie fu întâmpinată de Maria Flaning, bibliotecara.

-D-voastră sunteți precis agenta FBI.

-Se pare că sunt deja cunoscută de tot oraşul.

-Pot să vă ajut cu ceva?

-Da, ştiți am aflat ceva, nimic oficial, şi nu ştiu ce înseamnă. M-am gândit că poate găsesc răspunsul în cărțile din bibliotecă.

-Ce vă interesează, eu cunosc toate cărțile şi vă pot ajuta.

-Aş vrea să ştiu ce înseamnă Hachika.

Maria făcu o față gravă.

-Îmi pare rău, dar nu ştiu nimic.

-Vă rog. Spuneți-mi ceva. Nimeni nu vrea să scoată o vorbă despre acest lucru. Trebuie să ştiu ce e pentru a vă putea apăra.

-Nimeni nu ne poate apăra de Hachika, ne va omorî pe toți.

-Trebuie să mă ajuați.

-Să ştiți că nu sunteți bine primită în acest oraş. Eu nu am nimic împotriva d-voastră dar, bătrânii spun că voi străinii sunteți de vină că Hachika a revenit. Primul agent FBI a fost prima victimă, datorită străinilor a revenit.

-Cine sau ce e Hachika?

-Atâta pot să vă spun, că este vorba despre un blestem vechi indian. Ştiți nu avem voie să vorbim despre acest lucru. Poate la *Indians* veți afla mai multe.

Jodie îi mulțumi şi se îndreptă cu maşina spre Indians. Se apropie de tejghea unde Angela spăla câteva pahare.

-Bună ziua, doriți o cafea?

-De fapt vroiam să vă întreb ceva.

Observă că restaurantul era plin, dar nimeni nu o mai băga în seamă, spre bucuria ei. Din tonomat răsuna o melodie de cowboy plăcută.

-Spuneți, se oferi politicos Angela. Părul ei de invidiat era lung si lucea în lumina pală a localului.

-Aş vrea să-mi spuneți ceva despre Hachika.

Deoadată se lăsă liniştea în local. Toți îşi ațintiră privirile asupra lui Jodie. Chelnerița încremeni. Toate şuşotelile se opriră şi aşteptau răspunsul lui Angela. Melodia cowboy tot mai răsuna în fundal.

-Îmi pare rău dar nu vă pot ajuta, nu ştiu la ce vă referiți.

Jodie ştia că nu mai putea insista, oricum nu va afla nimic. Observă cum cei din sală o săgetau şi o priveau ca pe o intrusă care le-a ruinat viața liniştită. Părăsi localul şi se îndreptă spre apartamentul ei. Urcă scările şi se apropie de uşă. Observă că aceasta era întredeschisă.

Se uită în jur dar nu observă nici o urmă de forțare a uşii. Îşi scoase arma de la spate şi şi-o eliberă de siguranță. Ținea țeava lângă tâmplă şi observă că în cameră era încă întuneric. Cu piciorul lovi uşa care se deschise larg.

Cu arma țintea în față. Toți muşchii erau încordați. Observă o umbră în mijlocul camerei. Se apropie şi lipi arma de spatele intrusului.

-Cine eşti? urlă ea disperată.

-Sunt eu, Frank.

Jodie dezlipi țeava de la spatele lui. Acesta se întoarse speriat spre ea. Jodie aprinse lumina. Răsuflă uşurată. Lăsă arma jos şi puse siguranța.

-Văd că noul tău hobby este de a mă băga în sperieți. A treia oară poate vei şi trage în mine.

Jodie nu scoase nici o vorbă. Cu privirea controlă biroul să vadă dacă nu lipsea ceva.

-Ce cauți în camera mea? Cum ai intrat?

-Păi avem două chei la fiecare uşă. Şerif Johnson m-a trimis.

-Te-a pus să mă spionezi. Te-a pus să cauți ceva prin actele mele, ceva ce el nu ştie.

-Nu e chiar aşa.

-Deci tot teatrul de aseară, tot de el a fost înscenat.

-Nu e adevărat. Aseară am fost eu, Frank, şi nu ajutorul de şerif.

-Ce căutai?

-Nimic. Recunosc că m-a pus să caut, dar nu ți-aş face niciodată una ca asta. Te respect prea mult ca să te trădez.

Cu toate că era nervoasă, Jodie se simțea onorată. Cu toate că ar fi vrut să-i sărute buzele, ştia că nu era deloc profesional. Atracția exista dar faptele nu aveau loc decât în fantezia ei.

-A mai murit cineva.

-O Doamne...

-Am găsit o rockeră şi câini.

-Cum a reuşit să-l omoare?

-Nu ea l-a omorât. A fost sfâşiat, la fel ca şi oamenii.

-Te pomeni că deja se omoară între ei?

-Avem şi un martor lucid.

-Chiar pot să stau cu el de vorbă fără să fie nevoie de cămaşă de forță, sau de un zid de protecție?

-Da.

-E lucid...

-Dar dacă luăm în considerare cantitatea de cocaină care era în sângele lui nici el nu e chiar martorul ideal.

-Nu mă interesează. Important e că nu a înebunit.

-Era mult prea drogat ca să se sperie.

Şeriful o conduse spre camera de interogare.

-Vă urmărim prin oglinda de pe perete. Dacă aveți probleme cu el vom interveni.

-Nu va fi nevoie.

-Nu-l cunoaşteți pe Snake şi nu ştiți încă de ce este în stare. Sunteți sigură că vreți să vorbiți cu el? Să nu uitați că se află sub influența drogurilor.

-Este unicul meu martor normal, ar fi o nebunie să renunț la el.

-Cum vreți.

Şeriful cu Frank şi lt. Wayne intrară în camera de vizionare. Jodie avea în mână dosarul aşa zisului Snake. Era destul de impresionant, plin de tot felul de arestări. Luă adânc

aer în piept şi intră în încăperea în care la o masă stătea Snake. Privi oglinda uriaşă. Ştia că acolo erau *îngerii* ei păzitori. Se apropie de masă. Snake nu se mişca de pe scaun. Ea aruncă dosarul pe masă.

-Deci, Snake...

-Ce vrei FBI?

-Mă cheamă agent Goodlike.

-Pe cine-l interesează cum dracu` te cheamă? Voi de la FBI sunteți la fel.

Jodie înghiți în sec, era convinsă că şeriful zâmbea satisfăcut pe sub mustața lui stufoasă şi grizonată.

-Ce ai văzut? Mă refer la prietena ta.

-Claire nu era prietena mea. Ne-o puneam ocazional. Eu aduceam cocaina.

-Îți aduci aminte de ceva?

-Eram drogat. Şti FBI, marfa pe care am primit-o acum e de cea mai bună calitate.

Jodie se mişcă prin cameră în jurul mesei.

-Vrei să răspunzi sau nu?

-Numai dacă ne-o punem aici pe masă în fața şerifului, care ştiu că mă urmăreşte.

Jodie nu mai ştia ce metodă să abordeze. Era de nesuferit. Snake se ridică de pe scaun şi se apropie de oglinda uriaşă.

Şeriful şi ceilalți îl priveau. Nu ştiau ce avea de gând. Şi Jodie stătea lângă masă şi aştepta. Snake îşi desfăcu nasturii de la cămaşă. Îşi lipi pieptul pe oglindă şi cu limba făcea cercuri pe sticla reflectorizantă.

-Oh şerif, mai ți minte ce am făcut în noaptea aceea când m-ai închis în celula de lângă biroul tău. N-o să uit niciodată cum mi-ai supt-o.

Şeriful devenea tot mai furios.

-Îl omor, spuse şeriful printre dinți.

O lovitură cu piciorul în spatele genunchilor îl făcu pe Snake să cadă. Jodie îl lovi cu patul pistolului în spatele capului încât îl ameți puțin. Cu piciorul îl împinse şi el se propti de masă cu spatele la ea. Deodată se întoarse gata să o lovească dar se trezi cu țeava în fața nasului.

-O mişcare şi îți zbor creierii.

Snake încremeni. Nu se aştepta ca FBI să-l ia aşa tare.

-Ce sadică eşti FBI, eşti cumva sado-masochistă?

Îl prinse de umăr şi îl aruncă pe scaun.

-Ce ai văzut?

El ezită puțin. Îşi trase nasul. Jodie îi mai trase un pumn în nas, acesta începu să sângereze.

-Te voi da în judecată FBI pentru vătămare corporală.

-Din partea mea fă ce vrei.

-Ok.

-Spune!

-Un câine sau aşa ceva a muşcat-o. Eram aşa de drogat că nu am relizat că o ucide. Credeam că visez. Când am văzut că acel câine se apropia de mine am sărit pe motor şi am tulit-o.

-Tu ai omorât cîinele?

-Slavă Domnului că e mort, da rnu eu l-am omorât.

-De când eşti aşa de evlavios?

-Hei, FBI, spre deosebire de tine, eu sunt un om.

Se mai trezi cu un pumn în nas. Sângele gros se prelingea prin barba nerasă. Îi dădu un şervețel de hârtie.

-De ce mă loveşti?

-Pentru că eşti nepoliticos.

-Cine crezi că a omorât câinele?

-De unde să ştiu eu? Ți-am spus tot ce am văzut.

-Ce şti despre Hachika?

-Ce-i cu porcăria asta?

-Răspunde-mi la întrebare.

-Habar n-am. Claire tot vorbea ceva despre Hachika dar habar n-am cine dracu`i ăla.

Jodie strânse dosarul şi se întoarse să iasă. În spatele ei Snake se pregătea să o lovească peste fund cu palma când ea se întoarse cu arma ațintită asupra lui.

-Nici să nu te gândeşti să faci asta!

Snake ridică mâinile în semn că se predă.

-Nici nu şti ce pierzi...

Jodie ignoră ultima propoziție. La ieşire o întâmpină şeriful şi trupa.

-Felicitări, spuse şeriful bătând batjocoritor din palme.

-Mulțumesc.

-N-am crezut că o să scoateți o declarație din gura lui.

-Declarația despre noaptea voastră amoroasă a spus-o fără să-l oblig.

-Doar nu credeți ce spune?

-Este un martor, de ce nu?

Şeriful se şifonă dar ea îi zâmbi şi el înțelese că glumi.

-Vreau să meargă de acum lt. Wayne cu d-voastră.

-De ce?

-Am nevoie de Frank.

-Pentru jocurile din celula de lângă birou?

Şeriful zâmbi forțat.

-Îmi pare rău dar nu vreau să renunț la serviciile lui Frank. M-am obişnuit, şi la noi la FBI nu se schimbă partenerii de investigație peste noapte.

-Dar lt. Wayne este mai competent, vă poate ajuta mai mult.

-Sunt convinsă că nu este aşa. Vă este frică să mă lăsați cu Frank, ca nu cumva să spună ceva. Nu vă faceți probleme, nu mi-a spus nimic.

Şeriful tăcu. Jodie îl privi pe Frank. Acesta zâmbi.

-Frank, putem pleca la spital să vedem câinele?

-Sigur că da.

Înainte de a ieşi din încăpere Jodie îl mai privi o dată pe şerif.

-Îmi pare rău că vă stric planurile, dar am acest drept şi mă folosesc de el.

În drum spre spital Frank tot o privea pe Jodie. Aceasta simțea că vroia să o atingă.

-Frank, mai bine ai lăsa-o baltă. Nu vreau să devin violentă.

Frank renunță la intenția sa de ai atinge mâna de pe schimbătorul de viteze a maşinii.

Maşina se opri lângă spital.

-Frank, nu pot avea o relație amoroasă cu tine. Este împotriva principiilor mele.

-Uită principiile pentru o secundă.

Frank se apropie de ea. O sărută pe buze. Jodie nu se feri. Îi plăcea. Se lăsa dusă de val. Se desprinse deodată de el şi ieşi din maşină. Frank ieşi şi el.

-S-a întâmplat ceva?

-Da, poate ar fi trebuit să-l accept pe lt. Wayne.

-De ce?

-Mai şi întrebi. El măcar nu m-ar fi stresat cu săruturi.

-Asta numeşti tu stres?

-În poziția mea, da.

-La dracu` cu poziția ta. De o zi tot de poziția ta îmi ți teorii. Nu mă interesează de poziția ta. Eu te vreau pe tine, la fel ca şi ceilalți ajutori de şerif necăsătoriți şi incluzându-l şi pe lt. Wayne al tău. Toți te vor.

-Vreau ca legătura noastră să rămână pur profesională.

-Vreau să ştiu dacă voi primi o şansă.

-Nu pot să-ți răspund acum. Cazul e pe locul întâi.

-Cazul şi iar cazul.

-Oamenii mor şi tu te gândeşti la dragoste şi despre Hachika tot nu-mi spui nimic.

-Nu ştiu nici eu, doar că e un blestem indian. Trebuie să ştii că eu nu am crescut în Danokeet. Aici am venit doar de 3 ani ca ajutor de şerif. La mine eşti la adresa greşită cu privire la trecutul glorios al oraşului.

-Să vedem câinii ăia.

Intrară în spital. Urcară la etajul doi la dr Short. Frank a preferat să rămână pe coridor. Jodie intră în birou.

-A, agent Goodlike, bine că ați venit aşa de repede.

-Avem doi câini?

-Da.

-Cum au murit, cine i-a împuşcat? S-au muşcat între ei de foame?

-M-ar mira, deoarece nu sunt muşcături de câine. Alteceva i-a muşcat. Vreți să-i vedeți?

-Am încredere în explicațiile d-voastră. Încă n-am luat prânzul şi nu vreau să-mi treacă pofta de mâncare.

-Am găsit nişte muşcături mai mici decât cele de câine. Ştiu că pare puțin cam nebunească presupunerea mea dar eu cred că seamănă foarte bine cu o muşcătură de om.

-De om?!

-Ştiu că pare nebunesc. Nu e identică cu o muşcătură de om, incisivii sunt mai lungi. Parcă ar fi o corcitură între un om şi un alt animal.

-Credeți că e posibil aşa ceva?

-Genetica avansată a zilelor noastre poate face aproape orice. Pot să manipuleze gene, să le îmbunătățească sau să le încrucişeze cu cele de la altă specie.

-Este prea incredibil.

-N-am spus că sunt sigur că este aşa, dar asta presupun eu.

-Cum e cu fata aceea Claire?

-Şi ea a fost muşcată de acea creatură. Se pare că după ce a fost atacată de câine a

venit creatura. Presupun că de aceea a omorât câinele pentru a-şi salva prada. Aş putea spune că seamănă cu o hienă la comportament. Nu e destul de rapid pentru a vâna, dar poate să elimine orice pentru a ajunge la prada dorită. Orice.

-Şi eu care credeam că o să se răărească crimele, se pare că e şi mai grav.

-Dacă mai descopăr ceva, vă voi suna.

Jodie îi mulțumi şi părăsi biroul. Pe coridor observă că Frank dispăru. Coborî la maşină. Observă pe parbriz sub ştergătorul de parbriz un bilețel. Precis era de la Frank îşi spuse ea. Când despătură biletul fu surprinsă. Pe el scria. „Ora 23,30 în spate la Indians."

Observă că Frank tocmai ieşi din spital. Strecură repede biletul în buzunar.

-Unde ai fost?

-Mi-am vizitat câteva cunoştințe care lucrează pe aici.

-Sunt obosită, mergem să mâncăm ceva?

-Mă inviți la prânz?

-Totul este strict profesional.

-Asta-mi place la tine. Eşti dură. Mă excită acest lucru.

Jodie zâmbi şi descuie uşa de la maşină. Se strecură în maşină şi porniră.

-Este destul de frig şi nici nu am haine aşa de groase.

-Îți pot împrumuta un pulover.

-Mulțumesc.

-Asta încă nu e frig, anul trecut pe vremea asta ningea deja. Ai mai aflat ceva?

-Atâta ştiu că zona voastră e punctul de întâlnire a tuturor monştrilor posibili. Nu vreau să fiu prin zonă de Helloween, cine ştie ce surprize mai apar atunci.

8

Paşii făceau un ecou înspăimântător pe strada întunecată. Pereții erau negrii de la fum. Un miros amar de mucegai împânzea totul. Observă că era o stradă înfundată. Era precis folosită doar pentru aprovizionare şi ridicarea gunoiului.

Scăpase cumva de Frank. Devenea enervant. Tot după ea. Privea arătătorul de la ceas. Mai trebuia să aştepte vreo 3 minute. Era frig. Îmbrăcă puloverul de la Frank.

Un zgomot anunță deschiderea uşii mari de metal. Lumina pală țâşni pe stradă luminând-o pe Jodie. Apăru Angela. Îi făcu semn lui Jodie să o urmeze. Nu scoase nici un cuvât. Culuoarul nu era prea lung. Pe gemulețul de sticlă al unei uşi descoperi o bucătărie nu prea mare dar unde se muncea în viteză, clienții trebuiau satisfăcuți.

Jodie ar fi vrut să-i spună ceva, să o întrebe ceva. Habar n-avea ce făcea, dar instinctul îi spunea că trebuia să o urmeze.

Angela deschise o uşă. Se afla într-o încăpere rotundă. Nu exista niciun geam. Camera era înfricoşătoare. Se simțea ca într-o capcană din care nu putea ieşi. Pereții erau cenuşii de la fum. Un zumzet scăldă camera într-o atmosferă ce-ți făcea pielea găină. Focul nu mai ardea dar jarul care se afla exact în mijlocul camerei mai arunca din când în când câte o scânteie. Un fir de fum se ridica şi ieşea prin deschizătura cu diametrul de 30 cm care se afla în tavan. Interesant era că nici nu era frig. În spatele fumului observă o siluetă. Era un bătrân cu fața zbârcită şi arsă de soare. Părul lung şi cărunt se prelingea pe hainele de

piele. Stătea în fund cu piciorele încrucişate. Avea ochii închişi. Scotea sunete fără să-şi mişte buzele. Angela îi făcu semn lui Jodie să ia loc pe nisipul din jurul focului. În timp ce se aşeza îl tot privea pe bătrân. Angela se aşează şi ea lângă Jodie. Încăperea circulară era împânzită de miresme plăcute.

De când păşi în acea încăpere, se afla într-o altă lume, primitivă. Nu putea să creadă că exista un contrast aşa de mare între cele două lumi. Vizitase deja câteva rezervaţii cu indieni şi ştia că nu renunţau nici cum la vechile lor obiceiuri. De aceea îi admira şi era fascinată de misterul lor. Ştia că nu le plăceau străinii şi îi priveau sceptici. Ştia că privirea rece şi înspăimântătoare era doar masca prin care alungau vizitatorii nepoftiţi, precum turiştii. Nu le plăcea să fie tulburaţi în viaţa lor armonioasă.

Fu surpinsă că era primită în acea încăpere de meditaţie şi de rugăciuni. Vocea bătrânului devenea tot mai alertă şi braţele îi tremurau ridicându-se spre cer. Jarul scălda încăperea într-un roşu încins. Umbre se mişcau pe pereţi.

-Pentru noi se roagă...

-Poftim?... Jodie fu surprinsă că auzi un sunet care sparse vraja.

-Altceva nu poate face. Ştie că Marele Spirit îi va asculta rugăciunea.

Jodie ar fi vrut să o întrebe îmediat despre Hachika, dar i se părea puţin nepotrivit. Ştia că Angela va spune de la sine dacă are ceva de spus.

-Este bunicul meu... Nimeni nu vrea să vorbească despre ceea ce se întâmplă. Va ucide şi în continuare.

Cine? De ce? Când? O Doamne câte întrebări existau la care Jodie aştepta răspunsuri, dar trebuia să aibă răbdare. Bătrânul îşi făcea rugăciunile în continuare, ignorându-le.

-Presupun că vreţi să ştiţi totul despre Hachika.

Jodie ar fi vrut să urle de bucurie că îşi aminti de ea. Observă că bătrânul nu făcu nici un gest la acest nume ci plutea în continuare în lumea sa. Era atentă ca nu cumva să piardă vreo frază.

-Locul unde se află acum Danokeet a fost teritoriul unui trib de indieni. L-i se spunea Okeenosh, ceea ce în limba lor însemna Sânge Sfânt. Ca şi peste tot, au venit albii şi au ocupat teritoriul. Dar indienii sunt un popor viteaz şi mândru, aşa că au luptat pentru pământul lor. S-a vărsat mult sânge.

Ochii lui Angela se umeziră. Licăreau.

-Într-o noapte când tot tribul dormea, albii au măcelărit tot ce au prins în cale.

Jodie savura fiecare cuvânt, observă că Angela suspina de durere. Cu o bucată de lemn desena ceva în nisip. Luă lemnul şi-l aruncă peste jar, iar o ploaie de scântei se ridicară speriind-o pe Jodie.

-Au murit cu toţii. I-au exterminat.

Nu mai putea să-şi ascundă durerea.

-Nu a scăpat absolut nimeni.

-Deci nu sunteţi cumva un urmaş?... întrebă Jodie.

-Nu... dar sufăr pentru rasa mea. Sunt sau nu din tribul lor, cu toţii suntem băştinaşi americani. Fiecare trib are un spirit protector. Spiritul lor protector era un spirit rău.

-Vreţi să spuneţi că era un trib „rău”?

-Nu... ei erau paşnici, dar acel spirit, chiar prin răutatea sa îi înlătura pe toţi duşmanii. Albii nu ştiau nimic despre cultura lor şi asta îi va costa cu viaţa. Pe spirit îl numeau...

-HACHIKA! Urlă bătrânul aruncând un smoc de ierburi uscate pe focul care mocnea

şi deodată o flacără uriaşă ca o explozie ilumină toată încăperea. Jodie se sperie şă căzu pe spate. Un miros de scorţişoară o înţepa în nas. Deci de aici a venit acel miros care o ademenea.

-Era un duh foarte răzbunător, continuă bătrânul mai calm după ce flacăra se micşoră. Vocea lui era greoaie şi răguşită de la tutun.

Jodie era surprinsă de ceea ce se întâmpla cu ea.

-Ştiu că sunteţi nerăbdătoare să aflaţi cum se întâmplă ceea ce se întâmplă. V-am observat cum aţi mâncat la noi şi am ştiut ce vreţi, am ştiut că vă pot spune ceea ce ştiu.

-Ce ştiţi?

-Ceea ce albii nu au ştiut, era că Hachika îşi iubea poporul şi orice rău li se făcea trebuia răzbunat. Odată cu masacrul acela cumplit a fost eliberat un blestem asupra acestui loc. Vracii tribului îl ţineau în frâu pe Hachika şi nu-l lăsau să facă ce vroia dar cum toţi au fost ucişi, el a fost liber să facă ce vrea. Ceea ce vrea el este răzbunare. Răzbunare pentru sângele sfânt al poporului său.

-Dar cum de a revenit acum, şi cum omoară? Noi am crezut că a fost poate un coiot înfometat.

-Nu, ursul, coiotul şi vulturul sunt animale sfinte la noi indieni şi nu le-ar folosi pentru răzbunare. Pentru răzbunare apelează la alte animale... Duhurile celor decedaţi urlă după răzbunare. Nu mai pot suporta durerea. Hachika trebuie să ucidă.

-Dar poate să vină şi el personal?

-Blestemul spune că-şi va trimite mai întâi slujitorii şi apoi va veni în carne şi oase.

Aceste ultime cuvinte au provocat un fior pe spatele ei.

-Cum arată Hachika?

-Nu e nici om şi nici animal, e o combinaţie. Are braţe şi picioare ca şi oamenii dar are toate instinctele animalelor sfinte. Dacă vreţi să vedeţi un desen care îl reprezintă îl găsiţi în pădure. În spatele unei stânci roşii sub ierburi se află un desen de pe vremea Okeenoshilor. Se spune că era un fel de loc de altar şi că era alb ca zăpada încât strălucea în noapte când era lună plină, dar după moartea poporului s-a transformat în roşu de la sângele vărsat. Asta spune legenda.

-Cred că am văzut o astfel de stâncă nu departe de spital unde am găsit două cadavre. Drept să vă spun mi-e teamă să mai merg în acel loc.

-În adâncul d-voastră sunteţi puternică, pot simţi acest lucru. Am ceva pentru d-voastră. În faţa lui se afla un săculeţ de piele roşcată. I-l înmână.

Jodie îl luă şi-l privi.

-Vă va apăra de Hachika.

Era dezorientată. Nu mai ştia ce să creadă. Povestea devenea tot mai serioasă, tot mai mulţi oameni mureau. Trebuia să intervină cumva.

-Dar cum se poate opri? Nu există nici un mod de a-l face să renunţe?

-Trebuie să-şi potolească setea de sânge. Până nu şi-o potoleşte nu va înceta. Va ucide în continuare. Noi nu putem face nimic.

-Dar atunci de ce vă rugaţi?

-Cer mila Marelui Spirit pentru neştiinţa albilor şi îl rog să-i potolească setea lui Hachika.

Jodie îşi puse săculeţul după gât.

-Este un amestec de mirodenii care dacă îl va simţi, îl va face să înţeleagă cine sunteţi

şi că nu-i vreți răul. Cel mai important mesaj este că vă aflați sub protecția Marelui Spirit.

Jodie părăsi încăperea condusă. Mulțumi Angelei pentru informații şi ieşi tot pe uşa din spate. Era puțin sceptică în ceea ce priveşte povestea bătrânului. Într-un fel era exact ceea ce vroia să ştie dar se gândea dacă totul ar fi adevărat cum va explica superiorilor ei, care oricum o presau deja pentru timpul „pierdut" fără vreun rezultat. Şi oamenii mureau în continuare.

Chevroletul lui Dr Janway era în drum spre casă. Era după ora 23. O văzu pe Jodie traversând şoseaua. Nu-i plăcea deloc prezența ei pe teritoriul propiu. Nu mai ştia ce să facă cu Warren. Crizele de panică erau tot mai dese. Tot timpul îi dădea telefoane să fie sigur că nimeni nu va afla nimic.

Telefonul mobil sună.

-Dr Janway, la aparat.

Ascultă vorbele şoptite. Dădea din cap.

-Vreți o copie şi după al doilea disc?

Continuă să asculte cu atenție.

-Sunteți sigur?

Ceva nu era în ordine. Dr Janway albi.

-Dar mi-ați spus să nu-mi fac probleme din cauza d-voastră.

Vocea din receptor crescu în intensitate.

-Nu am avut intenția să vă subapreciez, dar mi-ați promis, ba mai mult mi-ați garantat că nimeni nu o să afle nimic.

Vocea se mai calmă.

-Înțeleg... dar nu a reuşit să spargă codul, nu-i aşa?

Maşina intră pe o alee şi se opri în fața unui garaj, în spatele căruia începea pădurea.

-Mă voi strădui să rezolv totul cât mai repede, iar de Dr Collins mă voi ocupa personal. Este prea speriat ca să vorbească.

Uşurată întrerupse convorbirea. Îşi luă bagajele şi părăsi maşina. Se apropie pe cărăruia betonată ce străbătea gazonul plin cu frunzele nestrânse de mai multe zile. Descuie uşa şi aprinse becul. Puse servieta pe un fotoliu. Îşi desfăcu părul din coc. Se îndreptă spre baie. În timp ce se demachia, ascultă mesajele de pe robot. De trei ori o sună Warren fiind foarte îngrijorat. Îi cerea să-l sune imediat ce ajungea acasă. Mary nici nu se gândea să facă una ca asta. Îl va lăsa să fiarbă.

Auzi un zgomot. Tresări. Îşi întoarse privirea spre uşă. Se auzi un horcăit. Mary se indepărtă de oglindă luând de pe masă cuțitul de desfăcut plicuri. Se apropie de uşă. Se uită pe vizor şi zâmbi. De la comutator reduse intensitatea luminii.

-Imediat vin.

Se duse la oglindă şi îşi aranjă părul apoi reveni. Deschise uşa.

-Deja te-am dat dispărut. Unde ai fost atâta vreme?

Mary tot îl mai privea. Era prea întuneric afară ca să-l vadă bine, dar nu trebuia să-l vadă ca să ştie cine este. Deodată simți un miros neplăcut. Doi câini morți căzură la picioarele ei. Erau muşcați. Mary privi îngrozită la mormanele care zăceau la picioarele ei. Îşi ridică privirea.

-Tu ai făcut-o!

Începu să urle când simți cum i se înfingeau colții în esofag. Nu mai primea aer. Se

sufoca. Sângele îi bloca orice cale de respirație. Se zbătea. Scăpă cuțitul la pământ. Murea.

Warren nu mai suportă să aştepte lângă telefon. Trebuia să o viziteze neapărat. Se sui în maşină şi dispăru în noapte. Îi era frică de noapte. Unele din coşmarurile din copilărie îl mai urmăreau şi îi terorizau nopțile. De ce trebuia să locuiască chiar la marginea oraşului, lângă o pădure? Niciodată nu-i plăcea să o viziteze în timpul nopții.

Observă maşina ei parcată. Opri motorul. Casa era iluminată. Se linişti. Deschise uşa şi păşi pe gazonul neîngrijit. Se spropie de casă. Se opri în fața uşii. Sună. Aşteptă puțin dar nu primi nici un răspuns. Se mişca de pe un picior pe altul. Simțea că talpa i se lipea de beton, dar nu avea de unde să fie noroi. Privi mai atent şi observă că de fapt era sânge. Înremeni. Încercă clanța uşii. Uşa se deschise încet. Când zări cele trei cadavre deşirate şi răsfirate prin cameră i se făcu rău. Se afla într-o baltă de sânde. Era doctor, nu era o problemă să vadă sânge dar cantitatea aceea şi modul cum era expus îl îngrozea. Nu putea să privească măruntaiele lui Mary cum zăceau pe mochetă. Nu făcu nici un pas înăuntru pentru a nu lăsa urme pe covor.

Lacrimile se prăvăleau pe obraji. Trebuia să facă ceva. Nu mai putea să-i vadă creierul cum se prelingea prin fractura craniană. Părul ei, odată frumos... Corpul pe care odată l-a sărutat. Scoase o batistă din buzunar şi îşi sterse amprentele de pe clanță şi fugi repede la maşină. Porni cu viteză. Controlă să vadă dacă nu fu văzut de careva şi dispăru. Se opri la un telefon public de lângă supermarket. Formă numărul de la poliție.

-Aici Poliția, cu ce vă pot fi de folos, se auzi o vocea lui lt. Wayne.

Warren încercă să-şi modifice puțin vocea pentru a nu fi recunoscut.

-Vreau să anunț o crimă pe strada Delamonte numărul 5. Înainte de a fi întrebat de nume, întrerupse convorbirea.

Se sui în maşină. Avea nevoie de tărie. Observă că avea sânge pe tălpile de la saboții albi. Scoase din buzunar batista şi îi sterse tălpile cu ea. O strecură în torpedou. Ieşi şi se apropie de magazin.

Luă o sticlă de tărie şi se apropie de casă. Ochii îi erau roşii de la plâns. Casierița observă că ceva nu era în regulă cu el. Şi Warren observă că trebuia să-i dea o explicație.

-Şi un pachet de aspirină vă rog, stiți sunt răcit.

Casierița zâmbi când se lămuri. Minciuna era destul de plauzibilă. După ce plăti se strecură în maşină şi porni spre casă.

Jodie nu dormea când fu chemată să fie de față la noul loc al crimei. Urmări o maşină de poliție cu girofarul aprins. Observă cum banda poliției îngrădea intrarea în casă şi mulți curioşi priveau spectacolul. O ambulanță făcea mare gălăgie strecurându-se printre oamenii de pe gazon. Jodie se apropie. Observă cum lt. Wayne fotografia locul crimei, fiind fericit că avea şi el o preocupare.

Pentru Jodie devenit o rutină, între timp, acea privelişte înspăimântătoare. Observă că deja câțiva reporteri îşi făcură apariția încercând să prindă măcar o fotografie cu cadavrele.

Privea prin cameră dar nu observă nici un indiciu.

-Cine a anunțat crima? îl întreba ea pe Wayne.

-A fost un telefon anonim.

-Interesant...

De ce oare să rămână anonim într-un caz ca acesta în care tot oraşul ştie ce va urma şi că va urma. Se săturase să vadă sângele acela care îi amintea de cuvintele bătrânului indian. Acea sete de sânge nu se potolise încă. Era sigură că Hachika făcuse aceste crime. Nu avea se să facă. Trebuia să accepte situaţia în care se afla, de a nu putea face nimic. Trebuia să privească cum mor oameni şi ea nu poate interveni. Nu mai putea privi acel loc. Se urcă în maşină şi merse acasă. Toată noaptea nu putu să doarmă.

Cu ochii minţii vedea acei indieni nevinovaţi cum erau măcelăriţi, cum le zburau capetele şi membrele în toate direcţiile. Sângele roşu. Durere. Trebuia să plângă.

Parcă auzea urletele copiilor. Acele ţipete nu o lăsau nicicum să doarmă. Cu toate că înţelegea durerea ştia că răzbunarea nu era o soluţie. Ştia că nimic nu va vindeca acele răni.

Mulţi au crezut că Hachika era doar o poveste horror spusă copiilor pentru a nu merge în pădure, dar cu siguranţă nimeni nu se aştepta ca totul să fie adevărat. Era o poveste, o legendă care era treansmisă din generaţie în generaţie. Ştia că dacă va întreba prin jur ar primi de la fiecare o altă versiune a legendei, dar ea ştia adevărul, adevărul despre Hachika. Ştia că doar acel bătrân putea cunoaşte acest secret. Doar un om atât de înţelept putea avea acces la lumea spiritelor.

9

Coridoarele erau destul de pline pe la ora 10 dimineaţa. Asistenta pe nume Martha fu însărcinată să facă puţină ordine în biroul lui Dr Mary Janway. Biroul trebuia eliberat iar toate actele arhivate. În fiecare braţ purta câte o cutie de carton. Scoase din buzunar o cheie şi intră în birou. Pe masă erau o grămadă de acte. Ştia că nu va reuşi să cuprindă totul într-o singură zi. Se apucă să sorteze dosarele cu pacienţi. Cutiile se umpleau destul de repede. Luă o cutie şi ieşi din cameră ducându-le la subsol la arhivare.

Acesta era unicul moment în care ar fi putut să facă ceva. Warren se strecură în încăpere şi răsfoi printre actele de pe birou dar era sigur că acolo nu va găsi nimic. Trebuia să existe un loc unde ea ascunse actele secrete. Ştia că nu ţinea toate dosarele cu privire la proiect în acelaşi loc. Din motive de securitate le răsfiră în laboratorul lor, în birouri şi pe la domiciliu. El trebuia să fie sigur că nimeni nu le va găsi. Nimeni nu avea voie să ştie ceea ce au făcut ei. Tot privea în spate de frică de a nu fi descoperit. Încercă să deschidă un fişier. Erau doar dosarele pacienţilor. Încercă alt fişier. Acesta era încuiat. Ştia că acolo trebuiau să fie o parte din însemnări. Din păcate nu avea cheie. Nu avea timp să spargă lacătul. Ştia că asistenta trebuia să revină, aşa că ieşi din birou după ce se asigură că nu a fost văzut de nimeni.

Asistenta reveni în birou. Se pregăti să umple şi al doilea carton. Trecu prin faţa televizorului şi observă că în aparatul video era o casetă. Apăsă pe Play.

Apa fierbinte atinse pielea lui Jodie. Duşul era singura posibilitate de a se relaxa.

Recapitulă cele întâmplate în acea zi. Obţinu o amprentă de pe talpa unui pantof care se trimisăe la laborator pentru a fi analizată.

A fost şi la Dr Short care în urma analizelor nu a constatat nici o muşcătură de câine, care să fie asemănătoare cu cele precedente. Muşcăturile au fost provocate de un maxilar cu

dinți asemănători omului dar cu incisivi mai mari şi mai ascuțiți. Craniul a fost spart în mai multe locuri, precis cu o bucată de lemn din pădure după urmele de murdărie găsite pe răni. Au tras concluzia că un animal nu putea face una ca asta. Existența lui Hachika era dovedită într-un anumit fel, nici om şi nici animal. Existența unei astfel de creaturi o înfiora.

După poziția corpurilor se părea că acel criminal a fost lăsat să intre în casă, negăsindu-se urme de forțare a uşilor. Nu găsiră nici amprente. Se găsi un cuțit de tăiat plicuri dar nu avea decât amprentele victimei. Se pare că acel cuțit nu fu utilizat la apărare deoarece nu era mânjit cu sânge. Ştia că acum lucrurile se vor complica deoarece victima a fost lovită în craniu, ceea ce un animal nu putea face. Chiar nu ştia ce explicație le va da şefilor.

Cu prosopul înfăşurat în jurul trupului intră în living. Observă o umbră sub uşă. Se îndreptă rapid spre haine căutând cu disperare arma. Umbra dispăru. Deschise uşa, care nu era încuiată şi ieşi pe coridor. Arma se afla în poziție de tragere. Apa îi curgea de pe părul ud. Nu era nimeni pe coridor. Când intră în cameră descoperi pe birou un plic mare cafeniu. Îl deschise.

Răsturnă conținutul plicului pe birou. Era o casetă video. Introduse caseta în aparat şi porni banda. Soneria uşii o sperie. Tresări.

Nu lăsă arma din mână. Se apropie de uşă. Privi prin vizor. Era Frank.

-Aşteaptă un moment. Sunt dezbrăcată.

-Atunci voi intra.

-Am şi o armă încărcată.

-Iar eu am vestă antiglonț.

-Vorbesc serior. Îți deschid imediat.

În timp ce se imbrăca privi imaginea televizorului. Observă că înregistrarea nu avea ton. Era un bărbat pe scaun. Calitatea înregistrării era destul de rea. Era alb negru. Aparatul de filmat se învârtea în jurul acelui bărbat. Puse înregistrarea pe pauză şi se apropie de uşă. O deschise.

-Chiar aveai vestă antiglonț?

-Chiar aveai pistolul în mână?

-L-am avut deoarece cineva a intrat în camera mea, mi-a lăsat un pachet şi apoi a fugit.

-Tu unde ai fost?

-Sub duş...

-Putea să te ucidă.

-Nu cred că asta-i era intenția. Este, după cum s-ar spune, informatorul meu misterios.

-Din ce motiv crezi acest lucru?

-Priveşte.

Îi arătă ceea ce scria pe plic, adică „Deschide-mă” şi îi arătă şi primul bilet. Scrisul era identic.

-Ai încredere în el?

-Poate este o ea.

-Ce te face să crezi asta?

-Nu are nici o importanță dacă este o ea sau un el. Important e că prima informație a fost vitală pentru acest caz, iar pe această casetă video precis este ceva ce mă va ajuta.

-Trebuie să i-o arătăm lui şerif Johnson.

-Nu ai voie să îii spui. Ştii de ce e în stare. Nu am nevoie de scandal. Chiar dacă sunt convinsă că toate aceste crime se duc pe contul lui Hachika, mai există multe chestii pe care nu le ştim.

-Se va supăra.

-Dacă nu va afla nimic, nu se va supăra.

Jodie se aşează pe pat lângă Frank şi porni banda. Era enervant că nu avea sonor.

-Îl cunoşti pe tipul ăsta?

Frank privi, dar îi era greu să descifreze cu exactitate vreo figură.

-Imaginea e prea neclară.

-Îți este cunoscută figura?

-Sunt sigur că e din Danokeet.

-Atunci trebuie să-l găsim.

Frank o privea cum era plină de energie. Părul ei ud se lipea pe pielea fină a feței. Ar fi vrut să o sărute.

A doua zi toată lumea şuşotea despre ultima crimă. Pe prima pagină a cotidianului local se făceau cele mai bizare presupuneri cu privire la făptaşul crimei. Unii vorbeau despre existența canibalilor, alți autori scriind despre perversiuni sexuale dintre om şi un urs. Oricare ar fi fost presupunerile, răspunsul era acelaşi: un monstru ucide fără milă.

Ştia că privind logic lucrurile şi excluzându-l pe Hachika, totul părea a fi un caz evident de crime în serie: crimele se realizau în acelaşi fel şi până în prezent se părea că şi de aceeaşi creatură. Ceea ce lipsea din acest puzzle era un motiv şi modul de alegere a victimelor. Aceste două chestiuni erau foarte importante în contextul unor crime în serie. Criminalul era imprevizibil. Acest lucru o irita pe Jodie. Mai bine ar fi rămas la Washington DC şi s-ar fi cufundat în hârțoagele plictisitoare. Nu că ar fi fugit de responsabilitate, dar acest caz era un număr prea mare pentru ea. Dacă un soț gelos l-ar fi ucis pe Bill Cawfield, totul ar fi fost mai simplu. În două zile nici nu ar fi avut de lucru. Acum, în fiecare zi trebuie să se tocmească cu şeful, trebuie să-i dea explicațiile cele mai imposibile.

Trebuia să-şi facă puțină ordine în cameră ,deoarece era un haos total. Ascultă şi a doua bandă pe care o găsise în maşina lui Bill, dar nu erau însemnări de care să se fi putut folosi, cel puțin nu le înțelegea. Se săturase să aştepte. Vroia ca totul să se termine.

Telefonul sună. Ridică receptorul.

-Târfo, dacă îți este dragă viața atunci fă-ți bagajele şi dispari cât mai repede, că de nu... vei ajunge la Washington într-un sac de plastic negru!

Jodie amuți. Simțea că nu mai primea aer. Coborî încet receptorul de la ureche şi îl puse în furcă. Privi în gol şi nici nu putea să realizeze ceea ce auzise. Încă nu fu amenințată niciodată în acest fel. Acea voce înspăimântătoare. Nu ştia dacă era o voce de bărbat sau femeie, deoarece era trecută printr-un aparat de modificare a vocii.

Auzi că cineva bătu în uşă. Încercă să-şi revină puțin. Se duse să deschidă. Era Frank.

-Jodie, ce s-a întâmplat? Arăți groznic.

-Tocmai m-a amenințat cineva cu moartea în caz că nu plec. Prin telefon, îți dai seama? Nu mai sunt bună de nimic.

-Am primit rezultatele de la laborator şi ce crezi ce au descoperit.

-Spune odată.

Frank scoase din buzunarul interior al uniformei sale o coală de hârtie împăturată. Era o copie a urmei de pantof.

-Uite, observi că aici s-a imprimat ceva, ca o siglă.

-Da, au descoperit care era sigla?

-Au rămas surprinşi când au încercat să o reconstruiască deoarece era chiar sigla spitalului.

-A spitalului?

-Da, toți doctorii primesc de la spital pantofi sau saboți albi şi pe talpa cărora se află imprimată sigla spitalului. Am aflat toate astea prin pilele mele, Johnson încă nu ştie.

-Faci progrese. Şi eu care credeam că eşti spionul lui Johnson...

-În acest scop m-a trimis la început, dar şi eu m-am săturat de el.

-Să nu crezi că ascund dovezi din fața lui, dar pot lucra mai liniştită dacă ştiu doar eu anumite lucruri. I le voi spune, dar încă nu a sosit momentul. Cine putea să fi fost acel medic?

-Cred că am o bănuială, un doctor pe nume Collins. Prin spital se bârfea că ar fi avut o aventură cu Janway.

-Ce mai aşteptăm?

Biroul lui Collins se afla la parter. Jodie şi Frank aşteptau ca acesta să deschidă uşa în urma bătăilor. Warren încremeni când îi văzu pe cei doi.

-D-le dr Collins, am vrea să vă punem câteva întrebări, spuse Jodie direct, încercând să-l intimideze, ceea ce nici nu era chiar aşa de greu.

-Despre ce? şopti el, încercând să înghită o găluşcă care îl gâdila în gâtlej.

-Cu privire la dr Janway, am auzit că ați avut o legătură. Putem intra?

Când auzi aceste cuvinte ştia că nu mai era întoarcere. Îi pofti să intre, le oferi câte un scaun şi el se aşeză la birou. Începu să transpire. Cu un şervețel de hârtie îşi tamponă fruntea lucioasă.

-Unde ați fost aseară între orele 23 şi 24?

-De ce?

-Vă rugăm să răspundeți la întrebare.

-Mă plimbam cu maşina, nu m-a văzut nimeni aşa că din păcate nu am alibi.

-Nici nu v-am întrebat dacă aveți alibi. De ce credeți că vă punem aceste întrebări?

-Ştiu şi eu? Poate credeți că eu am ucis-o.

-Ați ucis-o?

-Am iubit-o, nu aş fi putut să-i fac nici un rău.

-Atunci de ce ați fugit de la locul crimei?

-Nici n-am fost acolo.

-Avem martori, d-le Collins. Ştia că o astfel de minciună îi dădea gata pe toți. Collins se foia pe scaun. V-am găsit şi urmele de la pantof în jurul casei, urmele erau pline cu sânge.

Warren începu să plângă. Frank se uită la Jodie, îi venea să râdă, dar Jodie îl segătă cu privirea.

-Am vrut să-i mai fac o vizită. Am sunat, dar nu a răspuns nimeni. Am observat că mă aflam cu picioarele într-o baltă de sânge. N-am ştiut ce să fac. Am deschis uşa şi am văzut-

o.

-De ce ați dat telefonul anonim?

-Trebuia să anunț poliția dar nu cred că m-ar fi crezut cineva că nu eu am fost criminalul.

-De ce, aveați motive să o ucideți?

-Da de unde, dar am văzut destule filme în care iubitul este singurul suspect.

-Numai noi doi ştim că ați fost acolo şi nu am de gând să ciripesc. Vreau să ştiu doar ce credeți, cine a putut-o ucide?

-Nu ştiu... începu să plângă în hohote.

Jodie şi Frank părăsiră biroul lui Collins şi se îndreptară spre maşină.

-Crezi că ştie ceva? o întrebă Frank.

-Nu ştiu ce ştie, dar nu mi-a plăcut cum s-a comportat. Era prea precipitat. Are ceva de ascuns.

Nu putea să uite acea voce îngrozitoare. Se întinse puțin, dar nu putu să doarmă. Aprinse televizorul şi porni banda casetei video. Privi cu atenție fiecare imagine. Se enerva că nu observa nimic. Precis aparatul de filmat avea şi sursă de iluminat deoarece lumina era prea albă. O lumină o orbi în momentul în care acea sursă de lumină se întâlnit cu un corp lucios. Observă o umbră imdiat după acea lumină. Luă telecomanda aparatului video şi derulă pe imagine şi porni din nou banda. Puse pe pauză chiar în momentul când lumina puternică stăpânea tot ecranul. Observă o figură într-un colț în care lumina nu era prea puternică. Încercă să facă mai clară imaginea de la diferitele comutatoare ale aparatului. Încremeni.

Luă telefonul şi-l sună pe Frank. Acesta era la poliție aşa că urcă la ea. i arătă imaginea fixată pe ecran. Frank se apropie de ecran.

-Este Janway!

-Ți-am spus eu că aici este ceva putred.

-Ce crezi că are banda asta de a face cu crimele?

-Nu pot să-mi dau seama.

-Cum rămâne cu Hachika?

-Poate este o legătură între Janway şi Hachika. După datele pe care le avem, uşa nu a fost forțată. Presupun că a cunoscut făptaşul dar în acelaşi timp nu se aştepta să moară.

-De unde ştii asta?

-A fost luată prin surprindere, încât a scăpat cuțitul şi nu a reuşit să-l folosească.

Formă repede un număr pe tastele telefonului.

-Aici dr Collins.

-Agent Goodlike de la FBI. Vă rog să mă scuzați că vă deranjez din nou dar trebuie să ştiu cum de nu v-am găsit amprentele pe clanță.

-Le-am şters când am plecat. Nu vroiam să ştie careva că eu am găsit-o.

Închise telefonul.

-Şi te-a ajutat cu ceva acest telefon? întrebă curios Frank.

-Din cauza lui nu putem şti cine e criminalul. A spus că uşa era închisă când a ajuns la Janway, prin urmare, criminalul a trebuit să iasă pe uşă. Restul ieşirilor erau intacte. A trebuit să închidă uşa şi automat şi-a lăsat amprentele pe clanță, iar dobitocul ăsta de Collins

a şters totul.

-Poate a purtat mănuşi.

-Hachika?

-Vorbim de Hachika?

-Da, am mai vorbit cu informatorul meu care mi-a spus că precis a intrat într-un om. Doar în formă materială poate ataca, el fiind un spirit.

-Chiar crezi toate poveştile astea?

-Ai tu o altă idee cine ar putea face una ca asta?

Frank tăcu. Cu toate că nu avea nici un indiciu, Hachika era singurul suspect.

Asistenta Martha scoase toate sertarele din dulapul de fier. Primit şi cheia pentru fişierul încuiat. Era şi ea curioasă să vadă ce se ascunde în aceste fişiere care existau în biroul fiecărui medic. Erau doar datele personale şi diagnosticele unor bolnavi, mulţi dintre ei deja morţi. Aceste acte nu erau pentru ochii lumii. Un astfel de fişier era foarte important. Scoase şi sertarul de la birou. Răsturnă conţinutul pe podea. Tot felul de mărunţişuri se rostogoliră pe gresia cenuşie. Sertarul era destul de greu. Îl scăpă. Observă că pe spatele sertarului era lipit un plic mare. Îl dezlipi.

Trebuia să mănânce ceva, cu toate că nu avea nici o poftă de vreuna din delicatesele de la Indians. După ce mâncă, trecu şoseaua. Era deja întuneric. Începu să fulguie. Ura acea vreme. Urcă scările. Descuie uşa. O deschise larg. Observă un plic strecurat pe sub uşă. Îl ridică şi se apropie de birou pentru a aprinde veioza. Închise uşa şi se aşeză. Deschise plicul. Erau un teanc de hârtii. Se sătură de hârţoage la Washington şi se pare că nu scapă de ele.

Observă că pe mai multe pagini erau tot felul de reacţii chimice scrise cu mâna. Observă şi un lanţ ADN. Se enervă că nu fu mai atentă la cursul de chimie genetică la Quantico. Observă semnătura lui Janway pe unul dintre acte. Trebuia să ştie mai multe. Într-un colţ observă imprimată sigla spitalului. Erau precis coli tipizate de la spital. Acolo trebuia să caute. În acel moment făcu legătura cu ceea ce a auzit pe banda lui Cawfield: „Sunt în drum spre spital. Ceva nu e în regulă aici.”

Ştia că e târziu dar nu mai putea aştepta. Pierduse deja prea mult timp. Nu avea nevoie de Frank. Luă banda cu reportofonul, plicul cu actele şi porni spre spital. De ce trebuia să fie chiar lângă pădure?

Închise uşa şi porni spre intrarea de urgenţă. Fulgii de nea cădeau răzleţ. O enervau. Urcă prima dată la dr Short pentru a-i arăta hârtiile. El putea descifra ceva.

-Uitaţi ce am găsit sub uşă. Îi arătă hârtiile.

-Acestea sunt din spital...

-Da, şi eu am observat sigla spitalului. Puteţi descifra aceste reacţii chimice?

-Unele chestii le recunosc dar pentru a vă da un răspuns am nevoie de ceva timp.

-Să nu ţină prea mult.

Jodie ştia că nu avea timp.

-Am găsit resturi de piele sub unghiile lui Dr Janway. Precis că a încercat să-l zgârâie. Era piele de om. Eu cred că cineva s-a folosit de crimele precedente pentru a o ucide.

-Dar muşcăturile?

-Cine ştie. Poate şi-a pus o proteză specială.

-Dar cine ar fi vrut să o omoare într-un fel aşa de bestial?

-Dvs sunteți agentul FBI, eu sunt doar medicul legist.

Pricepu aluzia. Coborî cu liftul. În lift îşi aminti de înregistrarea de pe bandă. Dacă îşi amintea bine, Cawfield era într-un subsol. Apasă pe butonul de la subsol al spitalului. Nu strica să controleze zona respectivă.

Uşa liftului se deschise la subsol. Scoase capul şi descoperi un coridor lung şi vopsit în alb, totul fiind specific spitalului şi nimic dubios. Tot subsolul era iluminat cu neoane. Nici urmă de becuri ciudate sau de mucegai ca pe înregistrarea audio. Se pare să se înşelase. Nu acest subsol era cel căutat.

Reintră în lift. Apăsă pe butonul de la parter. Uşa se închise. Liftul porni încet. Deodată se opri. Jodie apăsă pe toate butoanele dar degeaba. Liftul se blocase.

Apăsă pe butonul de alarmă dar degeaba. Deodată liftul porni cu mare viteză în jos şi Jodie lovindu-se de un perete metalic al liftului căzu la podea. Liftul se opri brusc Lumina se stinse şi porni un bec de serviciu cu lumină slabă. Simțea usturimi în mai multe locuri.

Trebuia să iasă cumva. Nici nu ştia ce putea să facă. Îi veni o idee.

Cotrobăi prin poşetă şi scoase o pilă de unghii. Strecură pila subțire între cele două uşi ale liftului. Reuşi să facă o deschidere destul de mare pentru a-şi strecura degetele. Se chinui să despartă cele două uşi.

Cu picioarele împinse o uşă şi cu mâinile cealaltă. Reuşi. Observă că se afla între etaje. O usă era deasupra ei şi una dedesupt. O lumină puternică îşi aruncă razele în lift. Sângele se prelingea dintr-o tăietură de pe frunte. Când îşi văzu degetele mânjite cu sânge se scârbi. Scoase capul pe usă şi observă că acolo era de fapt subsolul şi nu parterul cum ea presupunea.

Unde ducea uşa de sub ea?

Trebuia să afle. Era întuneric. Se lăsă pup pentru a putea observa ceva. Câteva leduri delimitau un culoar. Îşi strecură picioarele şi sări pe podea. Sub lift era plin de hârtii şi alte gunoaie. Privea în jur. Nu avea la ea decât lanterna de buzunar. Nu o ajuta prea mult lumina slabă a acesteia. Nici nu ştia în ce parte să o ia. Presupunea că găsi ascunzătoarea. O luă în partea dreaptă a liftului. Îşi scoase arma din teaca de piele pe care o purta sub sacoul costumaşului. Se auzeau doar vuietele instalațiilor şi a apei care curgea prin țevile care se aflau deasupra ei. Nu-i plăcea deloc acel loc. Văzu în fața ei o uşă. Se apropie. Observă tastele pentru introducerea cifrului.

Îşi spunea că dacă reuşise, Cawfield şi ea va reuşi. Formă un cifru la întâmplare dar fu respins. Îşi aminti de banda pe care era înregistrat totul. Îşi puse casca în ureche şi porni banda. Nu era la locul potrivit. Mai derulă puțin. Găsi. Pe fundal se putea auzi sunetele pe care le scotea fiecare tastă. Scoase din buzunarul înterior telefonul mobil şi încercă fiecare tastă. Descoperi primul sunet. Îl introduse. Era 5. Mai încercă câteva taste şi descoperi şi al doilea număr. Era 2. Apoi mai era un 2 şi un 5. Uşa se deschise. Încăperea era foarte mare. Aceeaşi lumină albastră scălda camera dându-i un aer înfiorător. Mirosul de mucegai era înțepător. Privi în jur. Peste tot erau cuşti cu gratii, pentru animale. Observă biroul cu un calculator. Se aşeză la masă. Puse telefonul lângă tastatură. Privi butoanele telefonului. Pe fiecare buton al unei cifre se aflau un grup de trei litere. Scrise pe un carnețel cifrul 5225. urmări literele pentru tastele respective. Un zâmbet i se formă pe buze.

JKL ABC ABC JKL

Cu pixul tăia pe rând literele: K, L, B, C, A, B, J şi L.

Era satisfăcută când observă ce rămase.

JACK.

Ce însemna Jack? Cawfield precis ştia acest lucru din moment ce recunoscu că era un cod. El ştia mai multe. Se gândea că ar putea să arunce o privire şi pe acea dischetă. Porni calculatorul. Apăsă pe câteva taste. I se cerea codul de acces. Ea zâmbi. Era chiar prea simplu. Era deja enervant de simplu.

J-A-C-K

Pe ecran apăru un afişaj frumos colorat. Pe mijlocul ecranului scria cifra 20. aceasta se modifică în 19, apoi în 18. Pe partea de jos a monitorului scria: Ha, Ha, Ha!!!

-La dracu!

Era o bombă. Îşi luă repede telefonul şi poşeta şi porni în fugă spre uşă. Întroduse codul. Țâşni prin uşă pe acel coridor.

....14, 13.....

Ajunse la lift, dar uşa era închisă şi liftul se afla deja în urcare după cum indica săgeata luminoasă. Nu ştia încotro să fugă. Obsercă că acel coridor se prelungea aşa că porni în fugă spre celălalt capăt.

....8, 7....

În depărtare observă o uşă. Fugi cu disperare. Se lovi de usă. Era o uşă de lemn şi era încuiată. Se mai lovi de câteva ori de ea.

....4, 3....

Era deja putredă de atâta vreme încât cedă la loviturile lui Jodie. Se aruncă pe frunzele moi ale pădurii care pornea de la acea uşă.

...2, 1, 0

Bubuitura se propagă pe coridoare. Pământul se cutremură. Jodie se ridică în picioare şi o luă la fugă în pădure. Nefiind nici o fereastră la subsol, limba de foc se strecura cu viteză pe coridor căutând aerul. Deodată uşa de lemn fu aruncată de la presiunea care se formă în urma exploziei. Jodie se aruncă la pământ. Flăcările ieşeau pe acea deschizătură. Privi în spate şi observă că ieşirea din tunel era destul de departe de spital şi că dinspre pădure semăna cu intrarea într-o mină. O luă la goană. Deodată realiză că intrase în vizuina ursului. Era în pădure. Hachika putea fi oriunde. Cu siguranță o vedea deja. Trebuia cumva să ajungă din nou la maşină. Începu să fugă. Fulgii de nea cădeau tot mai des. Semăna cu visul pe care îl avuse. Simțea acel ceva din vis că o urmărea. Respirația ei era tot mai sacadată.

Era obosită. Se lovi de o stâncă şi se sprijini să se odihnească puțin. Când deschise ochii observă că acea stâncă era roşie. Scotoci prin geantă şi găsi lanterna. Se învârti în jurul stâncii.

Observă că pe o parte erau muşchi şi iederă. Cu mâna dădu la o parte iedera. Aprinse lanterna. Încremeni când descoperi cele câteva desene în alb. Reprezentau un om cu dinți şi păr de animal. Hachika.

Auzi un sunet. Tresări. Se uită în jur. Era urmărită. Prinse săculețul cu mirodenii între pălmi. O luă la goană.

Maşina stătea neatinsă. Era udă de transpirație de la alergătură. Descuie uşa de la maşină şi se strecură la volan. Tot nu-şi reveni. Introduse cheia în contact. Îi era teamă să pornească motorul. Coborî din maşină şi se uită dedesupt. Maşina era „curată”. Se uită la

motor. Totul era „curat”. Liniştită se puse la volan. Porni motorul. Acesta începu să toarcă. Privi în oglinda retrovizoare şi se asigură pentru a întoarce maşina.

Se sperie când în oglinda retrovizoare văzu pe cineva că se afla în spatele ei. Apăsă instinctiv pe frână. Apucă după armă şi se întoarse brusc pe scaun lipind vârful ţevii de fruntea asistentei Martha.

10

Frank urmărea din maşină casa lui Warren. Acesta venise nu cu mult timp în urmă. Era foarte nervos. Se deschise uşa de lângă el şi Jodie intră în maşină.

-Ceva noutăţi?

-Încă nu a ieşit.

-După cele spuse de Martha sunt sigură că ştie ceva. Nu ştiu ce a făcut, dar este suspect.

Vizita lui Jodie îl făcu să greşească. Warren nu se mai putea stăpâni. Trebuia să găsească toate documentele pentru a le putea distruge. Nimeni nu mai avea voie să ştie ceea ce descoperiseră împreună. Ştia că Mary avea o dischetă. Era convins că poliţiştii leneşi din oraş încă nu percheziţionaseră casa şi avea şansa de a găsi discheta. Trebuia să meargă la ea.

Frank şi Jodie urmăreau maşina lui Warren. Acesta era prea ameţit pentru a-i observa în spatele lui. Transpira. Ştergătoarele alungau fulgii care se lipeau obraznic de parbriz, îngreunând vizibilitatea.

Jodie ştia unde va merge. Parcară maşina la o altă casă de unde puteau să privească mai bine ce se întâmpla. Observară cum lumina unei lanterne se plimba prin camerele casei. Jodie nu mai rezista tentaţiei şi ieşi din maşină. Lui Frank nu-i plăcea acest lucru. Ar fi preferat să aştepte în maşină. Frank îşi scoase capul.

-Ar fi mai bine să aşteptăm să iasă. Poate e înarmat.

-Şi noi suntem.

-Dar aici suntem pe terenul lui. Nu cunoaştem locuinţa. Ne poate surprinde.

-Ţi-e frică?

Frank sări din maşină. Îşi scoase arma şi se apropie de Jodie. Trecură şoseaua şi se apropiară de aleea care ducea la garajul lui Dr Janway.

Se auzi un zgomot. Jodie se opri. Warren apăru de după colţ şi când îi observă o luă la goană spre pădure.

Jodie şi Frank se luară pe urmele lui. În pădure nu avea rost să-l urmărească în plină noapte. Se putea ascunde oriunde.

-Să intrăm în casă, spuse ea ochii învârtindu-i-se în toate direcţiile.

Frank o urmă. Deschise uşa. Aprinse lumina. Pata de sânge se uscase deja pe covorul deschis la culoare. Delimitarea locurilor unde au fost găsite cadavrele nu era deloc încântătoare. Toată casa era dată peste cap. Cărţi erau aruncate pe podea. Sertarele erau deschise şi hainele erau răsfirate.

-Ce căuta?

Frank se uită pe biroul din mijlocul camerei.

Jodie se apropie de stativul de compact discuri. Se uită pe câteva din titluri.

-Îi plăcea muzica clasică.

Frank nici nu o auzea. Jodie luă la întâmplare o carcasă de plastic din stativ. Erau câteva arii de ale lui Tchaicovsky. Deschise cutia de CD şi descoperi un disc de culoare aurie pe care nu cria nimic. Observă că pe birou se afla un laptop. Luă CD-ul şi se apropie de birou. Porni aparatul. Introduse discul. Se cerea un codul de acces. Frank privea surprins ceea ce făcea ea. Introdu-se literele ei preferate în ultima vreme: J-A-C-K

Deodată pe ecran apărură multe informații şi desene. Jodie zâmbi.

-Am intrat.

Un țipăt se auzi din pădure. Frank se întoarse cu privirea spre uşă.

-Collins, spuse Jodie speriată. Scoase repede discul şi îl puse în poşetă. Scoase arma şi împreună cu Frank părăsiră casa.

Urletele veneau dinspre pădure.

-Hachika, spuse ea cu un tremur în voce.

Intrară în pădurea deasă. Fulgii de zăpadă se strecurau printre crengile uscate ale copacilor. Paşii lor erau tot mai rapizi. Ochii cercetau zona. Acea linişte momântală o înebunea. Se uită spre Frank.

-Collins! țipă Jodie.

Se auzi încă un urlet şi un horcăit. Sunetul venea din dreapta lor. Cu armele gata de tras alergară în acea direcție. O umbră se afla deasupra lui Collins. O bucată de carne se desprindea din el. Urla de durere. Jodie trase câteva gloanțe asupra umbrei. Era mare cât un om. Hachika. Umbra urlă. Îl atinse. Dispăru în întuneric. Jodie se repezi la Collins. Acesta mai trăia. Muşcăturile erau adânci.

-Dr Collins, mă auziți?

Gemea.

-Da...

-Dr Collins ce găsesc pe discul acesta.

Când auzi de disc deschise cu greu ochii.

-Trebuie să-l opriți. Ne va omorî pe toți.

-Cine? spuse ea speriată.

-Ne-a omorât şi puişorii. Începea să tuşească sânge.

-Ce puişori?

-Câinii noştri. Cei cinci câini. El i-a omorât.

-Ce au fost acei câini?

-Au fost rodul muncii noastre. Am vrut să găsim un mod de a ne cunoşte mai bine corpul şi urmele evoluției.

Tuşea tot mai puternic. Nu mai primea aer. Începea să delireze.

-Mary a vrut să mergem şi mai departe.

-Cine i-a omorât pe câini? Cine a ucis-o pe dr Janway?

-Jack!

Un sunet metalic se auzi în depărtare. Jodie îşi întoarse privirea dar era prea întuneric. Se vedeau doar luminile stradale. Collins murea.

Un glonte se furişă cu viteză printre copaci şi îl lovi pe Collins direct în cap. Jodie se sperie de tunătura glontelui. Al doilea glonte părăsi țeava şi îl lovi din spate pe Frank. Căzu la pământ.

Jodie fixă arma asupra locului de unde presupunea că veniră gloanțele. Luă pulsul lui FranK. Trăia. Alergă în direcția din care veneau gloanțele. Se lovi de copaci. Auzi cum o

uşă de maşină fu trântită. Mai puțin şi ajungea la şosea.

Dubița albastră porni cu viteză de pe loc. Jodie ajunse la şosea. Dubița ajunse la lumină. Pregăti arma să tragă.

Auzi un horcăit. Lăsă arma jos şi privi uşa din spate a dubiței metalice. Uşa avea un geam cu gratii. Observă creatura care avea pielea albă. Craniul era puțin deformat iar părul crescu şi pe față. Cu toate că era diform, avea trăsături umane. Îi văzu colții cum încercau să muşte gratiile de fier. Maşina dispăru în noapte.

11

Nu putea uita noroiul lipicios din pădure. Nu putea uita sângele care țâşnea din capul lui Collins la impactul cu glontele. Nu putea uita acea față umanoidă. Nu putea uita acea durere şi în acelaşi timp setea de sânge. Exact aşa îşi închipuia că trebuia să arate Hachika.

După ce făcu un duş fierbinte reveni la birou. Bagajele ei erau deja pregătite pe canapeaua din living. Munca ei se încheiase. Porni laptopul. Introduse codul pentru jurnalul propiu pe care îl completa după încheierea fiecărui caz. Fiecare caz avea după părerea ei trei variante.

Prima variantă era cea pe care o vroiau şefii şi trebuia scrisă în aşa fel încât să le satisfacă aşteptările.

A doua variantă era tot ce aflase ea şi propiile concluzii. Erau nişte lucruri pe care şefii nu le-ar fi acceptat.

A treia variantă era cea mai importantă şi era varianta pe care ştia că nu o va afla niciodată. A treia variantă era adevărul.

Trebuia să înceapă deoarece mai avea cale lungă de străbătut până la Washington D.C.

„23 octombrie,

Am încheiat investigațiile.

Nu-mi vine să cred ceea ce am descoperit. Niciodată nu am dat de crime mai crude decât acestea. Criminalul nu a fost un urs. Nu au fost nici câinii. Să nu mai vorbim de Hachika. Criminalul a fost Jack.

În urma actelor găsite de Martha, şi a dischetei, Dr Short mi-a explicat ceea ce s-a întâmplat. Am fost uluită şi dezgustată.

Dr Janway şi Dr Collins au lucrat în secret la un experiment. Au descoperit un ser miraculos, după cum îl caracterizau ei în notițele de laborator. Din păcate lipseau unele părți dintre informații.

Serul respectiv, odată injectat într-o ființă avea capacitatea de a transforma ADN-ul în aşa fel încât rezultatul final era cea mai primitivă formă a acelei specii. Au testat serul pe cei cinci câini. Deoarece după părerea lor nu au observat nici o schimbare au crezut că au ratat totul şi au dat drumul câinilor. Aceştia au început să se degradeze. De aceea ADN-ul din acea probă de sânge se transforma în continuare.

Nu a fost destul. Au testat serul pe un om. Noi presupunem că acea persoană a fost

Jack Forsyte. Jack a fost asistentul lor şi a fost dat dispărut. Nu avea familie. Crescuse într-un orfelinat.

Se pare că serul îşi făcuse efectul, iar Jack se transforma în continuare în cea mai primitivă formă a omului. În urma probelor de sânge colectate din pădure, Dr Short este sigur că erau de la un om. ADN-ul era transformat dar erau unele frânturi din varianta actuală a ADN-ului uman.

Problema a fost că nu au luat în calcul un lucru în planul lor genial de a cunoaşte trecutul omenirii şi a vieții pe pământ. Modificările au avut loc şi în comportament. Instinctele cele mai groaznice au reînviat. Foamea a făcut din subiectul experimentelor, criminali. Ucideau pentru a supraviețui.

Frank a murit. Se pare că gloanțele nu au fost trimise la întâmplare. Martha mi-a mărturisit că Frank era informatorul meu secret.

Sunt puțin dezamăgită. Am crezut aşa de mult că Hachika a fost vinovat pentru toate aceste crime. Poate că în acele împrejurări oricare suspect devenea pentru mine un potențial criminal.

Jack a dispărut cu dubiță cu tot şi ducând secretul omenirii cu el. Într-un fel chiar dacă nu a fost Hachika, Jack ar fi putut fi o variantă a lui.

Jack a dispărut, legenda lui Hachika încă mai există.

Mă miră că nici un glonte nu mi-a zburat creierii. De ce m-au cruțat? Puteau să mă ucidă şi astfel nu se afla nimic. Oricum povestea e incredibilă pentru a fi luată în serios, poate doar de câteva ziare de scandal.”

Se îmbrăcă şi împachetă laptopul în valiză. Puse talismanul cu mirodenii în poşetă. Nu mai avea nevoie de aşa ceva. Ştia că un moment de naivitate a făcut-o să creadă legenda. Ştia că în fiecare legendă era un dram de adevăr. Spera că acel adevăr să nu se refere la răzbunarea lui Hachika.

După ce-şi luă rămas bun de la şerif Johnson şi ceilalți subalterni, predă cheia şi îşi puse bagajele în maşină. Neaua acoperea totul precum un covor moale şi alb. Purta puloverul de la Frank.

Porni motorul şi dispăru din fața poliției. Înainte de a ieşi din Danokeet parcă maşina în fața cimitirului. De pe bancheta din spate luă două fire de trandafiri galbeni. Închise uşa. Păşi pe zăpada virgină. Observă de la depărtare crucea care semnala locul unde se odihnea Frank. Privea acea cruce de marmură. Lăsă trandafirii să cadă în zăpada moale. Îşi sterse o lacrimă. Se întoarse şi se îndreptă spre maşină.

Cu toate că afară era foarte frig nu simțea decât căldură. Poate că acel cimitir era cel mai călduros loc pe care îl cunoştea. Se aşează în maşină. Îşi puse centura. Maşina o luă din loc şi se îndreptă spre ieşirea din oraş. Se bucură că totul se terminase.

Sezonul de schi putea să înceapă. Turiştii erau deja bineveniți în motelurile din Danokeet.

Trecu pe lângă primul Motel pe care îl zări la venire. Parcă ieri luase micul dejun, servit de Sammy. Mai simțea mireasma cafelei. Se opri în parcare.

Intră în local. Se aşează la tejghea. Sammy veni.

-Cu ce vă pot servi?

-O cafea.

Sammy luă vasul plin cu lichidul maroniu şi aromat.

-O puneți la pachet vă rog, interveni Jodie.

Sammy introduse conținutul într-un pahar de carton şi-l acoperi cu un capac de plastic. Jodie plăti. Sammy o recunoscu.

-Plecați? întrebă ea la fel de politicos ca în prima zi.

-Treaba mea s-a încheiat.

-Ați făcut treabă bună.

Jodie zâmbi. Nimeni nu i-a spus acest lucru.

-Mulțumesc.

Jodie se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă.

-Nu vă supărați.

Jodie se întoarse. Sammy veni cu o pungă de hârtie spre ea.

-V-am împachetat câțiva gogoşi pentru drum.

-Mulțumesc.

Zâmbetul cald al lui Sammy o mai înveseli. Ieşi.

Porni maşina şi părăsi Danokeet-ul. La prima curbă după ieşire observă ceva în pădure. Opri repede maşina. Privi cu atenție. Parcă era o siluetă care se ascundea după un copac.

Ieşi din maşină şi privi pe munte în sus, dar pădurea era albă din cauza zăpezii şi îi era greu să descifreze ceva.

Era sigură că şi-a închipuit totul din cauza stresului. Intră din nou în maşină. Înainte de a porni maşina mai privi o dată pădurea. Liniştea acelui loc o tulbura. Cotrobăi prin poşetă şi găsi talismanul de la bătrânul indian. Prinse pielea de oglindă. Săculețul începu să se legene dintr-o parte în alta.

Zâmbi şi porni radioul al maşinii. Melodia veselă country răsuna din toate boxele. Porni maşina şi dispăru lăsând în urma ei două dâre pe şoseaua înzăpezită.

26 noiembrie 1996